

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

50
ПАРА
(ДИНАРА)
1952

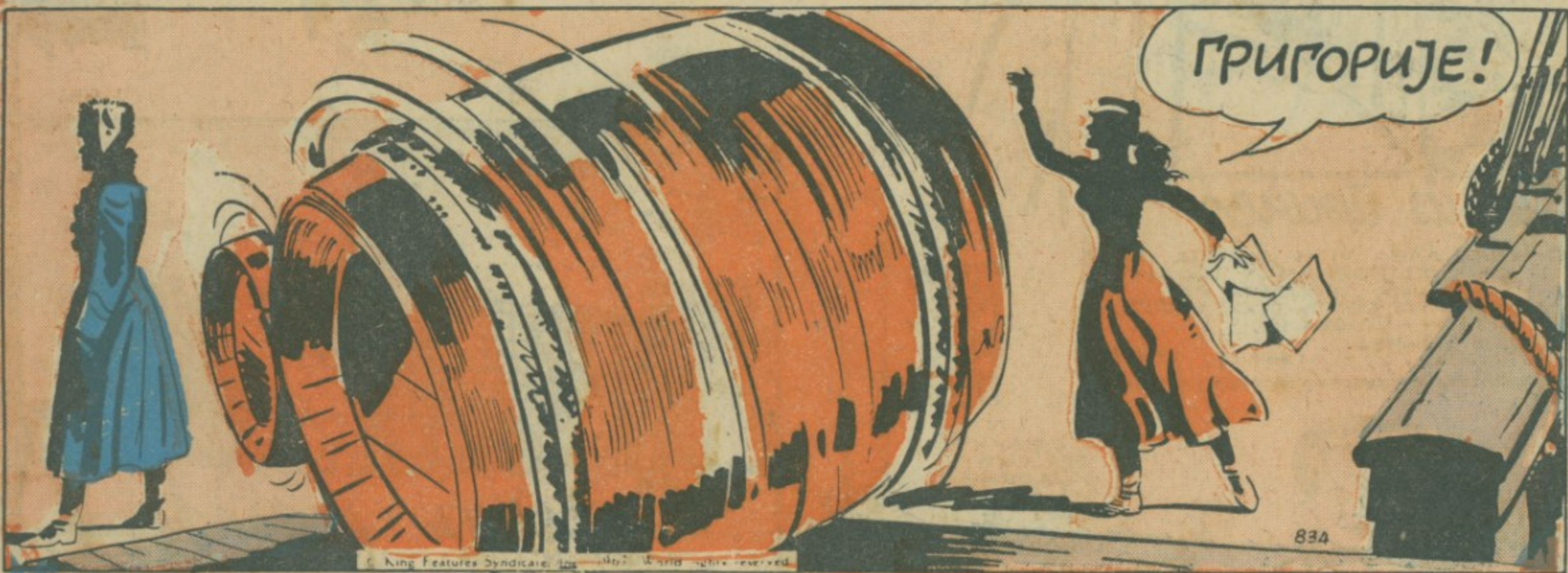
Година XXVIII
БРОЈ 834.
23. децембар 1967.

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

КАПЕТАН Кејт

КАПЕТАН НЕВСКИ МИСЛИО ЈЕ НА ТО ДА ГА ЈЕ КАПЕТАН КЕЈТ СПАСЛА СМРТИ ТИМЕ ШТО ЈЕ УПОРНО ОДБИЈАЛА ДА ДИГНЕ ЈЕДРА И ОТПЛОВИ ИАКО ЈУ ЈЕ СТАМПКЕ УБЕРАВАО ДА РУСКОГ КАПЕТАНА НЕ ТРЕБА ЧЕКАТИ ЈЕР ЋЕ ОН, НАЈВЕРОВАТНИЈЕ ОСТАТИ У ГИБРАЛТАРУ.

У ОВОМ БРОЈУ:
ДАМБО И ТИМОТИЈЕ
ГЛАВНИ ЈУНАЦИ НОВОГОДИШЊЕ БАЈКЕ

У ШКОЛУ СА ПСЕЊОМ ЗАПРЕГОМ

Цивилизација помера све више своје границе, техника је стигла чак и у арктичке крајеве. Тако је на крајњем северу Канаде основан и изграђен „град будућности“, како га зову, а стварно му је име Инувик. У том граду налазе се само нове, модерне и практичне зграде од дрвета и бетона, нове школе и болнице, нови биоскопи. Овај град ће бити центар једне рударске области на далеком северу. Зиданем Инувика „белом пустињом“ је прострујао нови живот. У овом пределу зима траје преко девет месеци, па је и поред великог напретка технике живот ипак остао тежак и суров.

Ескимска деца, која сада долазе у школе Инувика, не могу да стигну до ње другачије него на санкама са псењом запрегом. То нашој деци, вероватно, изгледа забавно и привлачно а у ствари је пут до школе преко леда и снега, праћен леденим ветровима, веома напоран и тежак.

Ипак деца Ескимска једва чекају да стигну до своје школе и показала су много воље и стрпљења за учење. Веома су задовољна променом свог једноличног живота на Арктику.

АНЕГДОТЕ

Добро и зло

Једном су новинари упитали познатог италијанског књижевника Курџија Малапартеа (чије је право име Курт Ерих Сукерт), због чега је узео псеудоним Малапарте? — Зато што је, одговори аутор „Коже“, Бонапарта било већ заузето. (У преводу Бонапарта би значило — добра страна, а Малапарта — лоша страна).

Пост скриптум

Једног јутра нечија песница забубњала је на врата енглеског глумца Гарика и пробудила га из најслабег сна. Курир са писмом од пријатеља.

— Драги Гарик, пошаљи ми један шилинг. Твој Бејл. П. С.: Паде ми на памет: боље, пошаљи ми два".

Гарик отписа: „Драги Бејл, имам, на жалост, само један шилинг. П. С.: Паде ми на памет. потребан ми је данас за ручак. Твој Гарик“.

Разговор је нагло завршен

Разговарајући с постаријом глумицом Оскар Вајлд је хвалио њену последњу улогу. Она је у једном тренутку, рачунајући на даље комплименте, узвикнула с лажном скромношћу.

— Али, немојте, у тој улози би требало да наступа млађа и лепша жена.

— Не, госпођо, ви сте доказали обратно.

Често грми изнад наше планете

Сваке године изнад наше планете блескају муње и то просечно око 3 милијарде пута. То значи да сва ког секунда у разним крајевима света затути око стотину громава.

Ова електрична пражњења имају огромну енергију. Електрични напон муње понекад достиже сто милиона волти, што одговара снази мотора два милиона аутомобила. Муња

може бити дугачка неколико километара, док је дебелина те гигантске искре свега два до три сантиметра.

Ову природну појаву човек још није успео да обузда. И поред тога што су громобрани широко распрострањени, громави на земљи лишавају живота у току године на хиљаде људи.

Муње, међутим, доносе

човеку и корист. У свом „муњевитом“ лету оне успевају да из ваздуха „захвате“ милионе тона азота и усмеравају га на земљу. Ово бесплатно ђубриво обогаћује тле на коме пољопривредници читавог света гаје пшеницу и друге житарице. Данас научници многих земаља размишљају о томе како би се „укротила“ муња да пуном снагом служи човеку.

Ripley's Веровали или не!

ПЕПЕЉУГА - али не из приче
 ТЕОФАНА ЈЕ ПОСТАЛА КЕЊА ЛАВА VI И ЦАРИЦА ВИЗАНТИЈЕ ЗАХВАЉУЈУЌИ СВОЈОЈ ПОБЕДИ У ТАКМИЧЕЊУ У КОЈЕМ ЈЕ ГРУПА НАЈЛЕПШИХ ДЕВОЈАКА ИЗ ЦЕЛЕ ЗЕМЉЕ ТРЕБАЛО ДА ПРИКАЖЕ СВОЈУ СПОСОБНОСТ ДА БРЗО ОБУКУ СВОЈЕ ПАПУЦЕ - САНДАЛЕ, ПОДИГНУ СЕ И ПРЕД ЦАРЕМ НАЧИНЕ ЦЕРЕМОНИЈАЛНИ ПОКЉОН. (881.)

ЧИТЕЉИЦЕ ЛО (ЗАКОН) И ЧАСТИС (ПРАВДА) СЛУЖБУЈУ У ИСТОЈ ОСНОВНОЈ ШКОЛИ У ВИЈЕНИ (АМЕРИКА).

У ОБЛИКУ ВИСОКЕ МОДЕРНЕ ЦИЗМЕ НАШАО ЈЕ РИЧАРД КАРНИ ИЗ ХОЛБРУКА (САД).

НАЈСТАРИЈИ ПЛАТНИ СПИСАК
 ПЛОЧА ИСПИСАНА КЛИНАСТИМ ПИСМОМ НАЂЕНА У ХАЛДЕЈИ, У КУЌИ ПАТРИЈАРХА АВРАМА. САДРЖИ ПОПИС 1497 РОБОВА И ДНЕВНЕ НАГРАДЕ КОЈЕ СУ ИМ ИСПЛАЌИВАНЕ ПРЕ 5000 ГОДИНА.

НИКОЛАС ЗОГРАФΟΣ, (1886 - 1953)
 ПРОФЕСИОНАЛНИ КОЦКАР, ОСТАВИО ЈЕ ПРЕКО 10 МИЛИЈАРДИ ДИНАРА — ДО ПОСЛЕДЊЕ ПАРЕ ЗАРАЂЕНИХ НА ИГРИ БАКАРЕ.

ПАЛАТА АЛФАФА
 У ФОЛОНУ (САД), ПОДИГНУТА 1915. ГОДИНЕ 34 ПОЉОПРИВРЕДНУ ИЗЛОЖБУ, ЧИТАВА ЈЕ САГРАЂЕНА ОД 54 ТОЧЕ СЕНА.

WALT DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ДЕНИС И СВЕТЛЕКЕ БУБЕ

КОЛИКО МЛАДИХ — ТОЛИКО И ЖЕЉА

Млади су одувек били окупирани жељама и чини се, да је то и најбољи и најсигурнији знак младости. Они, вероватно, и не би били млади, кад не би имали много жеља. А жеље, као жеље, могу да буду мале, скромне, стварне или велике, нескромне и нестварне.

Нова година је пред нама. Она треба да донесе и много новог. Шта желе млади у идућој години и колико ће им се те жеље испунити, покушали смо да сазнамо питајући их, да нам што искреније одговоре шта све желе у 1968. години.

Тања К. је студент треће године светске књижевности и има 21 годину. Поред студија бави се још и писањем песама а за које је добила, поред осталих, чак и Бранкову награду. Она ће своју жељу почети стиховима своје песме која се зове „Време песме“.

Кад границе света једном постану
Само топле обале.
Кад се са изгубљених мора
врате
Са товаром снова галије
Кад...

У тој песми, она пре свега жели општи мир у свету а на-

СРЕБНИ СУ ШТО СУ МЛАДИ, А ЈОШ ВИ СРЕБНИЈИ ВИДИ, КАДА ВИ СРЕВЕ БИЛО У ЦЕЛОМ СВЕТУ.

рочито мир свој деци света, жели да сва деца иду у школу и да нема ни земљотреса ни бомби. У својим личним жељама је много скромнија и вероватно реалнија. Каже да жели да путује, нарочито по нашој земљи јер је још није довољно упознала а посебно би у идућој години волела да посети што више манастира у Србији.

Бранко К. је дипломирао агрономију и има 24 године. Тренутно су његове жеље у идућој години усредсређене на стално запослење, јер од дана када је дипломирао, а отада је прошло готово пола године, тражи посао. Нада се да ће му се та жеља испунити у идућој години.

Иван Р. има 19 година и студент је прве године машинства. У својим жељама је врло искрен: — Желим пре свега да у Новој години најем девојку која ми одговара. У себи већ носим мисао о њој, о њеној личности, понашању, изгледу и вредности. Нисам сасвим сигуран да ћу је наћи баш у 1968. години, али како ми је то давнашња жеља, трудиху се да ми се она ипак испуни у новој години. Кад би ми се та жеља испунила, боље бих напредовао у учењу, рационалније користило слободно време и све остало.

То би ме истовремено подсећало на један мали брачни живот, док би на прави брак рачунао тек после завршетка студија и војске.

Имам још једну жељу: да одем на радну акцију (премештање пруге и ауто-пута на Новом Београду) са бригадом „Ружица Васићки“ за коју ме вежу драге успомене, јер сам са њом имао већ четири радне акције. Свакако да ће ми се та жеља испунити, ако у јунском року положим све испите на факултету.

Седамнаестогодишња Стани слава Ј. иначе ученица II разреда гимназије, жели првенствено да јој мама дозволи да дуже остаје увече и да јој повећа депарц. Њена жеља је такође и да заврши разред са успехом како би јој родитељи дозволили да оде на летованье са друговима и другарицама.

— Моја жеља ће многим изгледати невероватна, каже двадесет једногодишњи радник Стеван Д. из Индустрије мотора у Раковици. — Мени се десило да ме је на дочеку прошле Нове године заболоо зуб, тако да ми је цела прошла година била у знаку „зубобоље“. Желим да ми се то више не догоди у новој години а за друге остале жеље надам се да ће ми се углавном испунити.

Милица Ј. је ученица IV разреда гимназије и има седамнаест година. Она жели да заврши матуру и да се упише на медицину, али не зна да ли ће јој се та жеља испунити, пошто ће за упис бити потребно и да положи пријемни испит који је врло тежак. Жеља јој је, такође, да овогодишњи распуст комплетно искористи, јер јој се то по њеном мишљењу више неће десити: кад буде на факултету веће имати толико времена за одмор. Има још једну жељу али јој се она засад чини нестварном. Тата јој је обећао, да ће је после матуре послати, на медицинске студије на Сорбону да би се наставила традиција породице, пошто јој је и отац лекар. Колико ће јој се све то испунити, не може тачно да каже, јер ће се то видети на крају 1968. године.

Срђан М., студент права прве године, 19 година, каже: — Прошле године, после завршетка велике матуре, боравио сам два месеца у Шведској. Први пут сам тада био у некој страниј земљи и доживео заиста много лепих и занимљивих сусрета са младима. Нарочито ми се допало како тамо живе млади. Велики део омладине је негде запослен, преко дана сви нешто раде (што код нас углавном није случај) — а увече се са-стају и забављају. Највећа ми

ШТА ЖЕЛЕ МЛАДИ У НОВОЈ ГОДИНИ У 1968. ГОДИНИ ЖЕЛИМ . . .

је жеља — каже он — да се начин живота и рада покуша да пренесе и код нас, јер се стицање радних навика мора неговати од најраније младости. Исто тако бих желео да након јунских испита поново посетим све своје пријатеље у Шведској и да, свакако, стекнем и нова пријатељства и познанства.

Ученица Милица А. IV разреда гимназије, 18 година, каже да има много жеља и да ће издвојити оне које су јој тренутно најважније, а које истовремено могу и најпре да јој се испуне. Прво је очекује матура и жеља да је положи, а затим студије биологије на природно-математичком факултету. Велика јој је жеља да посети и види Париз, место, које по њеном мишље-

света владају глад и немаштина, а новац који се користи за бескорисно наоружање, могао би да се употреби у најплеменитије сврхе. Зар цео свет не би желео да у новој години поздрави првог човека на некој другој планети? То је уједно једна од мојих великих жеља у идућој години, пошто ме васнона посебно узбуђује а и догађаји који су се у тој области збили у току протекле године.

Личних жеља имам колико и сваки други млад човек: желим и маштам о идеалној породици, о кући, о деци којој бих пружила све оно, што мени у младости није било пружено из потпуно оправданих разлога. Довољно је да кажем да сам рођена на крају другог светског рата и да сам

човек добијањем дипломе, више добија неку личну сати-сфакцију а не потврду своје вредности и користи друштву, из кога је потекао и које га је школовало. Неиспуњењем двеју највећих и најосновнијих жеља свих младих, а то су стално запослење и стан, испуњење свих осталих представља само делић радости младом човеку. Зато је моја највећа жеља да млади у новој години добију још више поверења у извршавању свих, па и оних најтежих и најкомпикованијих задатака и обавеза, које наше друштво поставља свим својим јединкама.

Нећу се преварити ако тердим да је ова моја жеља исто

МАТУРАНТИ НА ЧАСУ — ЖЕЉА ЈЕ СВИХ ДА ПОЛОЖЕ ИСПИТ ЗРЕЛОСТИ И ДА ЈЕДНОГ ДАНА ПОСТАНУ КОРИСНИ ЧЛАНОВИ ДРУШТВА

њу треба да види сваки човек. Исто тако жели да нађе и сретне пуно добрих и искрених пријатеља а свету жели један прави мир.

Снежана Х. је ученица средње школе и са 18 година је већ позната атлетичарка. Прошле године је доживела многа признања и велике успехе нарочито на спортском боришту. Ове године жели да постави нове рекорде и да се по могућству пласира у првих пет у свету.

Војислав В., ученик III разреда електротехничке школе желео би да након завршеног положеног разреда обиђе неколико европских земаља а затим да проведе распуст на Хвару на коме још није био.

Марија Н. је радница у конфекцији „Бео“ и има 23 године. На послу је врло вредна и често истицана за пример другима.

— Упитали сте ме за жеље у новој години: њих имам много, можда више општих него личних. Вероватно вас то чуди и питате се зашто? Рећи ћу вам: плаши ме тренутна ситуација у свету. На све стране читамо да се ту и тамо догоди неки оружани сукоб а да не говорим о рату на Балканском истоку, који већ годинама траје. Такође су ми пуно причали о страховима протеклог рата и, можда сам, још и више уплашена и забринута за будућност. Зар свету није доста рата и невоља које он доноси? У многим крајевима

запослена од своје седамнаесте године.

Студент права Ђорђе П. апсолвирао је студије на време па смо претпостављали да му је сад највећа жеља да добије диплому факултета.

— Преварили сте се ако сте помислили да ми је то највећа жеља у идућој години. Колико год да ме диплома радује, толико ме у ствари и плаши. Јер, добити диплому било ког факултета (па и оног најтежег) није толико тешко, колико је тешко добити запослење после дипломе. Зато ме та диплома и не радује толико, мада бих, можда, требало да будем најсрећнији човек када је стекнем. Испада да

времено и жеља целокупне омладине, која је у ствари врло вредна а има тако мало прилике да то и на делу покаже.

Сумирајући све жеље младих може се рећи да се из њих осећа сва озбиљност и радозналост омладине, која увек тежи за новим сазнањима. Исто тако, заједничко је свима да су против рата, невоља, глади, болести, а за подизање стандарда живота људи и за оно што је најважније у свету, мир међу свим људима.

СЕНЗАЦИЈА ПО СВАКУ ЦЕНУ

Године 1848. рашчуло се по Паризу да је Ламартин убијен. Да би демантовао ову вест, Александар Дима упути редакцијама париских листова писмо у коме је јемчио да је вест нетачна. Главни уредник једног од ових листова обрадовао писмом славног писца, написа чланак са великим насловом: „Демантовано Ламартиново убиство од Александра Диме.“

Може се замислити какво је чуђење сутрадан доживео Дима кад су продавци на улици извикивали: „Александар Дима захтева убиство Ламартина“.

Како је дошло до грешке: у ствари колпортери су случајно, а можда и намерно да би изазвали сензацију заменили француске речи „дементир“ — порећи, оповргнути, и „демандер“ — тражити, захтевати.

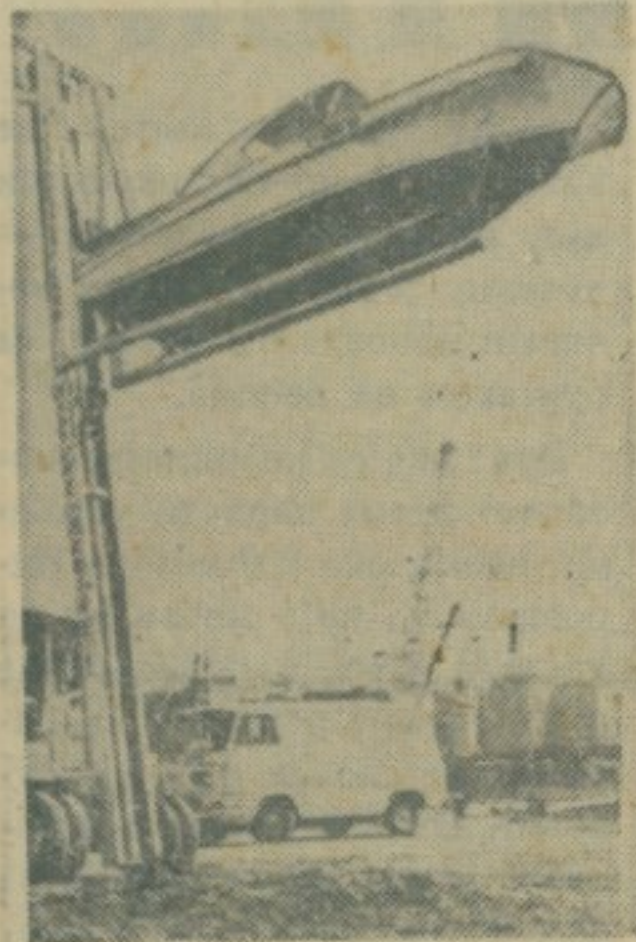
ПРОНАЛАСЦИ ГОДИНЕ

ЗАМЕНА ЗА КВАРЦ

Једна њујоршка фирма за производњу електронских уређаја направила је нову ватросталну и отпорну керамику провидну као стакло. Названа је „Утролокс“ јер је направљена на бази оксида утријума. Нова материја издржава температуру до 2.200 Ц степени. Стручњаци су је првенствено наменили за израду окна за посматрање на индустријским пећима. Уз то она треба да замени много скупљи кварц.

ДОК-ДИЗОЛИ'О

У пристаништу њујорског предграђа Бруклина однедавно се може видети цинковска дизалица која извлачи из воде мање бродове и моторне чамце и преноси их до дока где се врше оправке. Изузетно дугачка „виљушка“ може да подигне брод и тежак четри тоне.

КУЋЕ ОД ПАПИРА

Конструктори кућа направљених од готових папирних елемената наменили су свој проналазак првенствено као праву помоћ за смештај пострадалих становништва у случају елементарних несрећа (земљотрес, поплаве). Прототип такве једне куће од папира недавно је изложен у Лондону.

Кућу је пројектовао један британски архитекта. За њену израду употребљен је таласаст картон, онакав какав се користи за амбалажу.

НЕ ПУЦА

Револвер који је био изложен на последњој изложби аутомобила у Франкфурту не може да буде опасан јер уопште није оружје. То је у ствари веома ефикасан а-

парат за гашење пожара на аутомобилима. Један „магазин“ садржи 250 кубних сантиметара средства за гашење ватре.

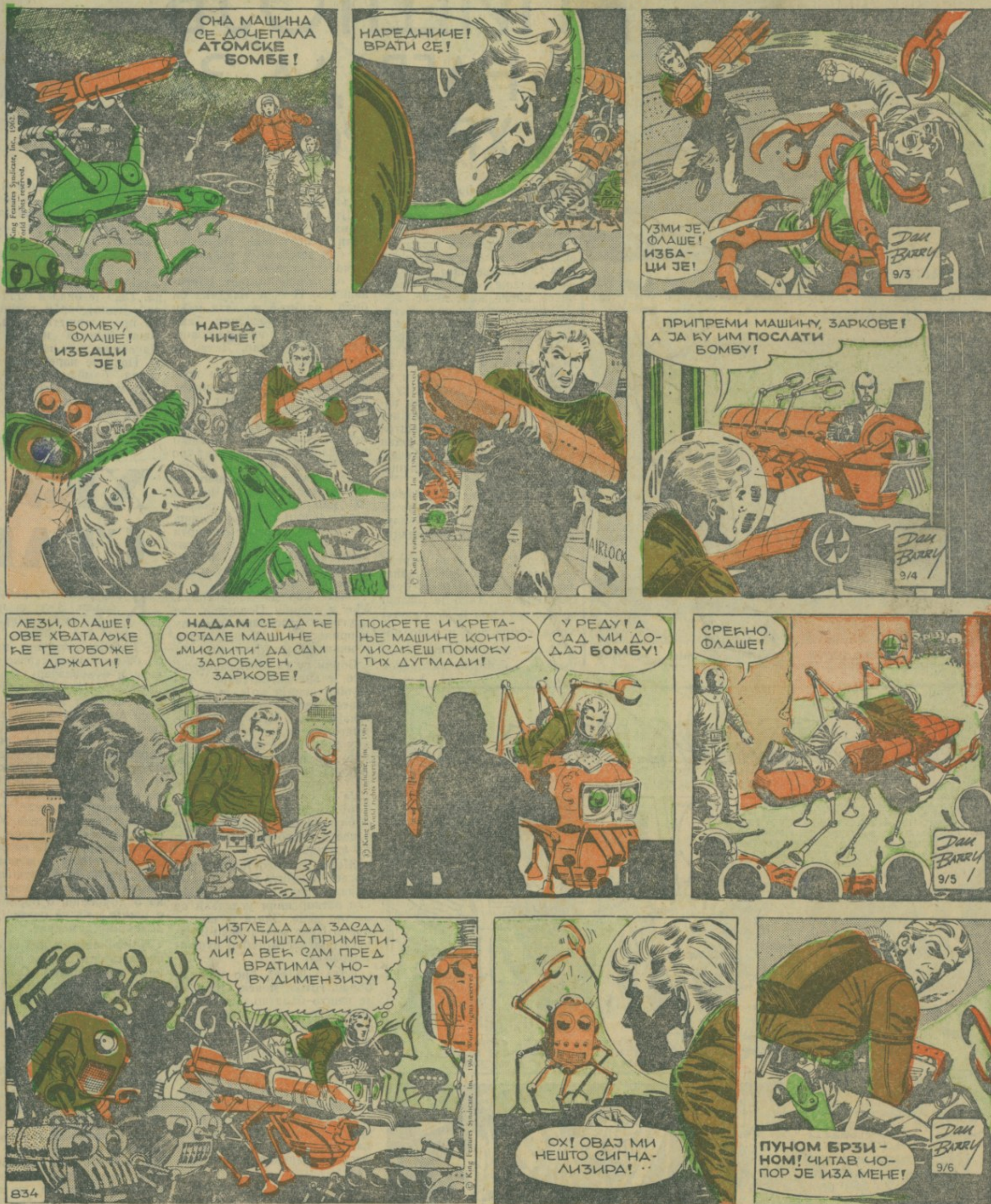

Пруге с бетонским праговима

У Совјетском Савезу недавно су извршени занимљиви опити: дрвени прагови на железничким пругама замењени су плочама од армираног бетона, дугим шест метара и углављеним у земљу.

Да би доказали отпорност оваквих прагова, стручњаци су дужином целог једног железничког пута поставили овакве прагове и пустили да преко њих пређу натоварени возови тежки више хиљада тона. Штавише они гврде да је оваква пруга солиднија и безбеднија од класичне чија се концепција мало променила од почетка овог века.

Флаш

КАД СТАБЛА »ЛЕТЕ«

Балон у облику слова В, јума а служи за преношење на нашој слици, испуњен је великих стабала тешких и до са 5.000 кубних метара хели-

спуштања раздаљину од 1000 метара брзином од 40 километара на час. Балон су конструисали стручњаци „Гудира“ и наменили га за пренос огромних стабала у тешко приступачним пределима као што су Канада и Аљаска. Овако пренета стабла употребљивија су за 25 одсто јер се приликом преношења не оштећују.

Балон је састављен од две „цигаре“ од којих свака има 2.500 кубних метара хелијума а повезане су на једном крају док се на другом завршавају цинковским репом дугачким 26,5 метара и широким 5 метара. Једно вертикално крило дуго 9,90 метара служи балону за одржавање равнотеже. Балон је повезан са глом каблом системом чекрка јачине 750 коњских снага. Балон може да „ради“ на висини од 150 метара. Што је најважније он може да одоли ветру јачине веће од 90 километара на час, који су честа појава у овим пределима.

КАО И У ПРОШЛОМ КОНКУРСУ „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ ЗА НАЈБОЉИ ДЕЧЈИ ЦРТЕЖ И ОВОГ ПУТА РЕДАКЦИЈА ЛИСТА ЈЕ ОДЛУЧИЛА ДА ОБЈАВИ УСПЕЛЕ РАДОВЕ И НАГРАДИ СВАКИ ЦРТЕЖ СА ПО 2.000.— СТАРИХ ДИНАРА.

„МОЈИ ДРУГОВИ“ — рад Радмиле Јовичић, уч. VII-4 осн. школе „Владимир Назор“ — Сремска Митровица

„У ЗООЛОШКОМ ВРТУ“ — рад Љиљане Томић, уч. IV-2 основне школе „Бранислав Нушић“ — Београд

Ликови младих партизана

ПИШТОЉ — НАГРАДА ЗА ХРАБРОСТ

Кораб је фебруара 1942. био под дубоким снежним Магле, намети, љута зима. Дивљина језива. Из густих бучових шума завијали су гладни вуци, ослушкујући лавез паса из појата у подножју планине. Рекло би се, нигде живе душе... Управо када се под Корабом, усред сметова и вејавице, родио партизански одред. Мали али чврсто решен да надјаха све што му се нађе на путу до победе. Младићи из околних села пожурили су у одред. Једног јутра, пре изласка шкротог сунца, пред колибу у којој је био смештен штаб одреда стигао је један младић, боље рећи дечак. Био је то шеснаестогодишњи Злате Михајловски.

Шта да ради? Дечаке Златевих година нерадо су примали у партизане. Најчешће су их враћали у позадину. Тамо су чланови СКОЈ-а били од велике помоћи партизанима. И овог младића би било најбоље послати међу омладинце у позадини. Тако је командант почео разговор. Али није помогло. Дечак је био упоран. — Хоћу да се борим против оних који нас пљачкају, па макар сутра живот изгубио... Командант се загледа у комесара. Измењаше неколико погледа. За тренутак су сва тројица ћутала. Снег је немилнице падао и затрпавоао врхове ниског растиња. Чинило се као да колиба плива у непрегледној снежној белини. — Добро, од данас си партизан! — рече на крају командант, кршина људина, потапша младића по рамену и подиже га увис. Злате као да доби крила. Уђе у колибу Поздрави све другове стиснувши песницу и приносићи је десној слепоочици: „Смрт фашизму“.

Бори су га брзо заволели. Био је вредан, храбар. У неколико акција које је одред извео Злате је био наоружан шмајсером. Иако није било много бомби, он је макар једну увек имао код себе. Добро је руковао и пушком. А онда је зажелио да постане пушкомитраљезац. Али није му се дало! У једној ноћној борби против Италијана и балиста био је заробљен и одведен у Албанију, у тирански затвор. Жеља му се остварила тек после годину дана. Кад је капитулирала Италија, тирански затвореници угледали су светло дана. Злате је постао борац Прве македонско-косовске бригаде и добио пушкомитраљез. Сада је већ био искусан борац, готов човек. Оружјем је вешто баратао. Уз то био је неустрашив. У једној дводневној акцији за ослобођење Кленовца и околине, Златев пушкомитраљез заменио је вод бораца. Са једне чуке изнад села балисти су падали као откоси сена, изрешетани рафалима које је сејао нишанија Злате. Бригада је на јуриш освојила положаје изнад Кленовца. Сутрадан је писмена наредба штаба бригаде: „За примерну храброст и неустрашивост у борби за ослобођење Кленовца и околних места награђује се пуштољем пушкомитраљезац 1. чете батаљона Злате Михајловски...“

Низале су се борбе и победе. Злате је био увек у строју ударника, добровољаца. Тако је било и онда када се у једној борби, годину дана пре завршетка рата, његова бригада нашла пред Прилепом у тешком положају. Пало је наређење да се група бомбаша и аутоматичара пробије кроз непријатељске редове и удари с леђа. Злате је за ову прилику узео аутомат. С друговима се ноћу провукао између непријатељских засада, стража и патрола и павши с леђа створио панику код непријатеља. На ивици града развила се неравна борба. Сутрадан је краљ игралишта Прилепа, поред болњикаве жице, нађен мртв омладинац с петокраком на титовки. Био је то храбри пушкомитраљезац, млади комуниста Злате Михајловски. Око њега је била група фашистичких војника изрешетаних последњим рафалима храброг партизана.

ХЕЈ ЧИКО, СТАНИТЕ...

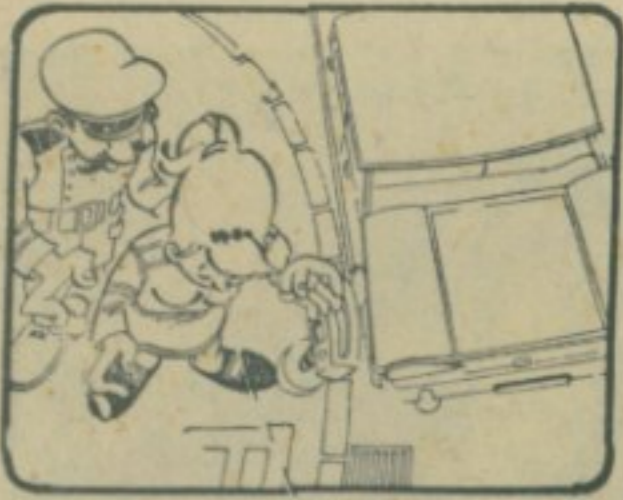
Крај је забит, ретко насељен. Засеоци настали уз присојне стране „висеи“ као окачени. Мутни потоци журе низ падине да би покренули сеоске поточаре и вуновлачару која непрекидно ради. Са жубором воде меша се дечја граја. То девојчице и дечаци сваког јутра пре изласка сунца и увече у сумрак хитају са ђачким торбицама преко рамена. Школа им је далеко, друкчије и не може бити — насеља су по пет-шест километара удаљена једно од другог. Баши су увек весели. Уз пут се преслишавају, певају, шаде се, задикују. То су основци, тек ступају у живот. Па ипак, учили су и слушали од својих родитеља и наставника о домовини, о борцима, и о онима који се називају издајницима домовине. Најсрећнији су кад се сретну са својим старим познаницима граничарима. Сви тада наглас поздраве: „Добар дана-а-а-а!“ Застану мало а онда некоко слободније настављају пут према школи или кући. Жагор постаје јачи, живљи, веселији. Једне вечери, баш када је сунце залазило, дечји жагор изненада је прекинут. Из шумарка, на десетак метара испред њих, појавила се непозната прилика. Одећа и друштво говор — све то је у први мах збунило дечаке. Девојчице су се поплашиле и у недоумици застале на путевљу. Дечаци су били храбрији:

— Хеј чико, станите! Где ћете? Ми ћемо вам показати пут, иначе ћете залутати — довикује један црнираст малишан непознатом човеку, са руксаком на леђима. Два ђака су неприметно потрчали према караулу удаљеној нешто око 800 метара. Непознати то није могао ни да наслути. Сео је поред бучве и заподенуо разговор са ђацима. Трудно се да буде дучевит. То је оговарало и ђацима, јер је време радило за њих. Интересовало га је много шта, али највише где је пут за место Н, где је караула и има ли војске и милиције у околини. Дечаци су му одговарали шта им је падало из памет. Нису ни приметили када је непознати опкољен граничарима са најблаже карауле. Утврђено је да је непознати хтео да пређе преко границе. Радило се о шверцеру и преваранту који је поткрадао свој колектив и благајну. Желео је да избегне одговорност. Тако су дечаци и девојчице једног забаченог засеоска извршила подвиг, баш онако како су се заветовали граничарима када су недавно посетили њихову караулу.

Авантуре ГОРДОНА ПИМА ПО РОМАНУ Е. А. ПОА

Comic strip panels with dialogue bubbles and illustrations. Text includes: 'ОНИ СУ ВИДЕЛИ КАКО ЈЕ РОЈЕР-СОВО ТЕЛО ПОТОНУЛО А ПОШТО НЕ ЗНАЈУ ЗА ТВОЈЕ ПРИСУСТВО НА БРОДУ БИЋЕ ПРЕСТРАШЕНИ КАДА СЕ БУДЕШ ПОЈАВИО ТАКО ПЕРУШЕН, ЊИХОВ СТРАХ БИЋЕ НАШ НАЈВЕЃИ САВЕЗНИК!', 'НЕ ЗНАМ ШТА ОЧАЈ ПИТЕРС ПЕТРА С ОНИМ КАПЕТАНОВИМ ДЕРЛЕТОМ. НЕКА ИХ НЕКО ПОЗОВЕ ОВАМО! ХОЋУ ДА ИХ ИМАМ ПРЕД ОЧИМА!', 'ВРЕМЕ ЈЕ ДА КРЕНЕМО У АКЦИЈУ! ЈА И АВГУСТ УЋИ БЕМО У КАЈУТУ А ТИ, ГОРДОНЕ, ОСТАНИ ИЗА ВРАТА И НЕ УЛАЗИ ДОК НЕ КУЦНЕ ПРАВИ ЦАС!', 'ДРЖЕКИ СЕ БЛИЗУ ОГРАДЕ СВА ТРОЈЦИЦА СМО СЕ ПРИБЛИЖИЛИ ХЛАСКУ У КАЈУТУ.', 'ГРАМАН СЕ КУВАР ДИГАО ДА ПОЂЕ, ИАЉА СЕ НАГАО ЗАРИЛА КЛУЧНОМ. КУВАР ЈЕ ПОСРНУО, ТРЕСНУО ГЛАВОМ О ПРЕГРАДУ КОЈА СЕ ОД УДАРЦА СРУШИЛА. СВИ СУ ПОПАДАЛИ СА СЕДИШТА.', 'ПИТЕРС И АВГУСТ УЋИ СУ У КАЈУТУ ГДЕ ИХ ЈЕ ПОДОФИЦИР ДОЧЕКАО С ПРИТВОРНОМ ЉУБАВНОШЋУ И ПОНУДИО ИМ ДА ПИЈУ. ГОРДОН ЈЕ ОСТАО ИЗА ВРАТА...'

ИЗ САОБРАЋАЈНЕ ПРАКСЕ

У Санта Монике, граду у Калифорнији, судија је младој Дајани Сајдл због поновљених саобраћајних прекршаја одмерио 122 долара казне с тим да може да се испуни са пет дана затвора или да један дан хода по граду и из свих паркинг-аутомата (наравно под надзором) покупи убачени новац. За све то време требало је да носи на леђима таблу са натписом: „Прекршитељ саобраћајних прописа“. Девојка се одлучила за ово треће.

УПАЛИЛО ЈЕ

У свим собама једног хотела у Пасадени, САД, истакнуте су табле са опоменом: „Ако имате обичај да пушите у кревету молимо одговорите нам на ова три питања: — Где треба ваши земни остаци да буду сахрањени? Кога имате од блиских рођака? Где се налази ваш тестамент? Дирекција хотела уверава да су гости у погледу пушења у постели постали знатно дисциплинованији.

НЕПОПРАВЉИВИ

Супружници Мат Кистон у Камбери, Аустралија, живели су одвојено пуне 22 године и недавно су се састали — да би заједно прославили „сребрну свадбу“. После тога су се разишли, Увидели смо да још никако не одговарамо једно другом — изјавио је он. Можда ће до „златне свадбе“ ипак успети да ускладе своје нарави и заједно проживе у старости.

ОД МОГ СРЦА — ТВОМЕ СРЦУ

Кад се каже вашар, одмах нам пред очи ма искрене у вашарској гужви поред музиканата, разних вртешки и „рингшипила“, продавца разних ситница и шатра с лецидерским колачима. Кад деца поћу на вашар, радују се што ће купити и јести колаче у облику лутке, папучице, коња, срца итд. И одрасли радо купују те укусне колаче. Сеоски младићи ће даровати своју девојку једним „срцетом“ које има о гледалце у средини, и она га неће појести већ ће га чувати најчешће окаченог на зиду гостинске собе. Ови шарени колачи које негде зову лецидерским или лицидерским, а негде лицитарским дарују се неко-

ме коме се жели да покаже симпатија и наклоност. Ови колачи праве се од давних времена. Неки сматрају да су настали од њихове старије браће медених колача који су прављени још у античко доба. У паганским обичајима медуни колачи су били жртвени колачи, прављени у одређене дане, за одређене празнике, дакле, имали су културну сврху. Касније су лецидерски колачи највише продавани на саборима и вашарима, дакле опет везани за празнике, добила извесно симболично значење. Тако је, на пример, срце симбол љубави, беба у повоју — жеља за породом, пиштољ и коњ — симбол храбрости и мушкости.

У наше крајеве лецидерске колаче донели су мајстори лецидери из Немачке. Неке од њих су аустријске власти колонизовале у земље које је Аустро-

Угарска држала, па и код нас. Одатле су лецидери силазили дубље у наше земље да продају своје производе или су се сами настањивали јужно од Са-

ве и Дунава по Србији. И наши су људи почели учити овај занат, одлазили су у Аустрију и Немачку и о туда доносили знање и калупе за колаче. Међутим, касније су почели и сами да режу дрвене калупе за своје производе. Лецидерски колачи праве се увек помоћу калупа. Калупи су резани од крушковог, јабуковог или каквог другог тврдог дрвета. Разних су величина и облика, некад са фигурама на обема странама, а некад су имали само једну страну обрађену. Калуп представља да тако каже мо негатив, па је изливени колач због тога рељефан. Фигуре на калупима су најразноврсније. Поред људских фигура, мушкарца, жене и бебе у повоју, има и животињских фигура — коњ, пас, зец, лав, петао, орао, голуб и др, затим има разних других ствари

— срце, виолина, папучице, пиштољ, чизма и сл. Лецидери су се утркивали ко ће имати колач каквак другог немају, чији ће колач бити боље украшен. Дрвени калупи су употребљавани све до петнаестих година овог века када их замењују метали. Тесто за лецидерске колаче правило се од меда разблаженог водом и прокуваног, белог брашна и јаја, али се током мешања додавало жуто брашно звано куркумел. Тесто је могло дуго да стоји, чак је било и боље да одстоји пре печења. Затим је утискивано у калупе и печено. Колачи су после украшавани сличицама, огледалцима а шаре прављене белним или обојеним штирком.

ПОПАЈ

Да би прибавили популарност и привукли пажњу својих суграђана, Американци често прибегавају са свим необичном рекламирању своје личности. Тако се један осамдесетогодишњи грађанин Њујорка прогласио ни мање ни више него наследником византијског престола и будућим императором Византије и Светог Римског Царства! За сада је принц а његова титула гласи: Роберт де Рохан Кортене III Величанствени! Живи на Менхетену и сматра себе за јединог законитог наследника византијског императора чија се династија завршила са Михаилом III Храбрим (842—867). Принц Роберт у својој тврђи иде тако далеко да све остале царе после Михаила не признаје и сматра их узурпаторима.

Роберт, који је рођен у месту Гутри у Оклахоми, наравно и не помишља да објасни ко су његови преци из оних двадесетак генерација од почетка IX века до данас. То, уосталом, за њега није важно. Некада је Роберт био декоративни члан клубова а затим власник угоститељских локала и кафана, а данас је имућан човек. Чак је и једна врло популарна емисија на а-

Американец који полаже право на византијски престо

РОБЕРТ САМОЗВАНАЦ

меричкој телевизији под насловом „Вечера“ посвећена успелим причама и маштањима овог амбициозног грађанина о његовим жељама да једног дана постане византијски император.

За публику Роберт има увек неко изненађење. Једном он показује китњаста и вешто сачињена документа о свом царском пореклу, други пут прича о својим списима

који обухватају десетине хиљада страница тешких 35 килограма чија вредност достиже милион долара. Једном приликом је говорио о византијском благу сакривеном негде у Југославији. Оно вреди преко 300 милиона долара, али само он зна место где се налази. Роберт још и данас тренира бокс. Да би доказао своју храброст, он преко штампе да оглас у коме обја-

ви дан када ће се сам шетати улицама Њујорка носећи прстен са каменом од рубина од 32 карата. Тада га прате чисте поворке људи и деце. Наравно, нико не зна да ли драги камен има заиста 32 карата и није ли посредни обично обојено стакло. Међутим, то није важно. Главни је да принц Роберт осваја публику и шири своју популарност.

ОДГОЈ МЕЧИЊА

Боравићи дуже време у Татрама група пољских зоолога дошла је до интересантних открића. Они су испитивали живот медведа у једној шуми претвореној у резерват за ове животиње. У ствари, њих је највише интересовао медвећи подмладак.

Кад дођу на свет у октобру, мечићи су једва нешто већи од зеца. О њима и њиховој исхрани у првим данима живота брине мајка. Ускоро долази зима и она се смешта заједно с њима у неку јазбину, шупље дрво или мању пећину. У њој све троје преспавају зиму дубоким сном. Кажемо троје, зато што мечка увек доноси на све близанце. У пролеће мечка са мечићима се буди и креће изгладнела и измршавела у шуму у потрагу за храном. Ту их она учи да се пужу уз дрвеће, проналазе бобице и плодове налазе кошице које у себи крију најлепшу посласницу — мед. Овај заједнички живот мајке и деце траје до јула, а онда мечићи не иду више у групи са мајком већ — са младим медведом који је дошао на свет једну зиму пре њих! Зашто? Какви разлози стоје иза тога. То је и интересовало пољске научнике. Да би решили ту загонетку, они су поставили неку врсту колибе на једном дрвету у „мечијој шуми“ и посматрали живот једне породице. Приметили су да неколико недеља после изласка из јазбине мечићи послушно извршавају сва мајчина наређења. Али, већ од почетка јула они постају немогући и све је мање слушају. Мајка их најпре туче, а кад јој додијају, оставља их и одлази сама дубље у шуму. Ту проналази неко од своје ста-

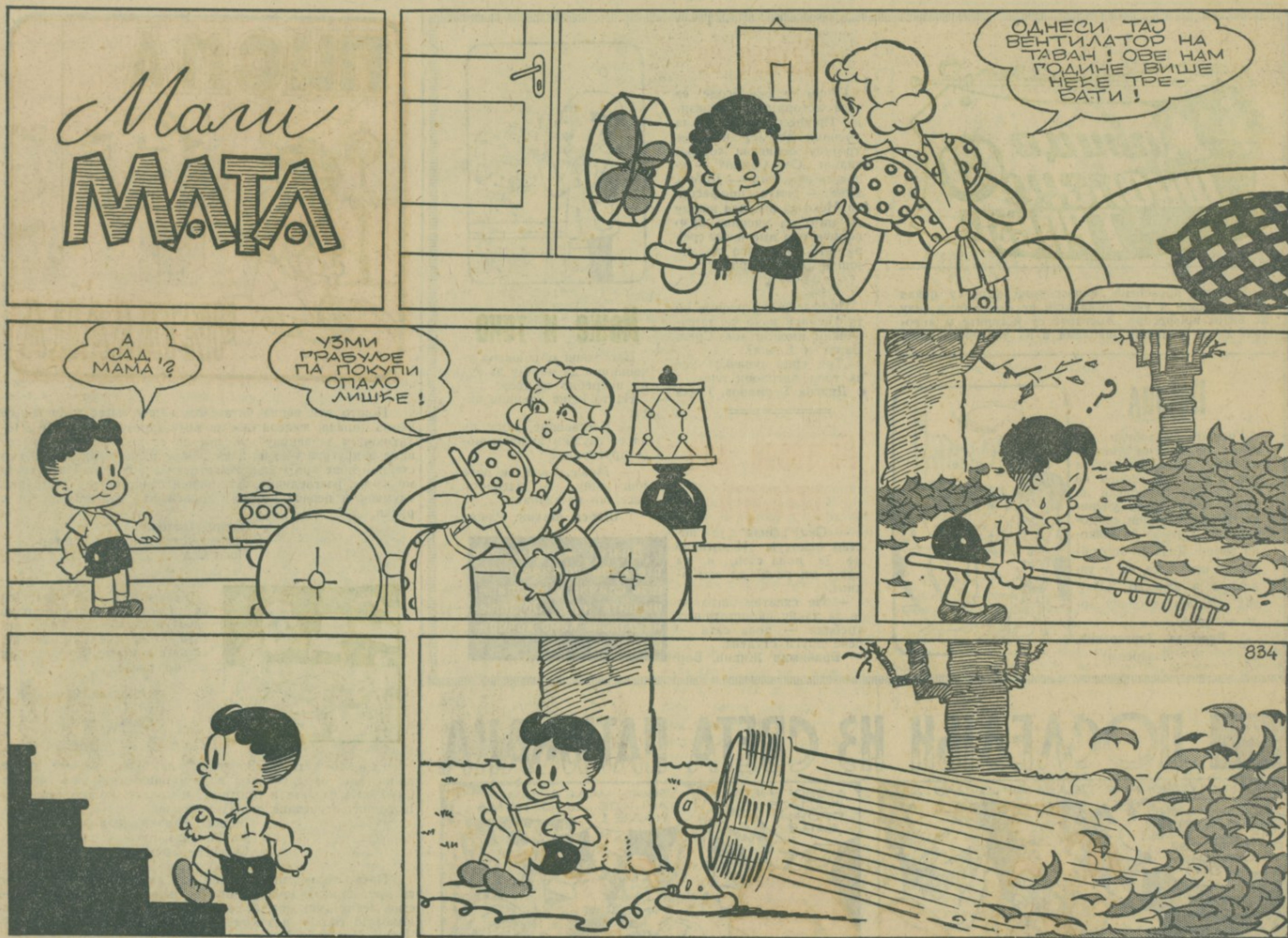
рије деце, хвата га за крзно око врата и просто довлачи до својих мечића. Почев од тог времена, старији брат или сестра (Пољаци га називају „пестун“) почиње да се бави мајшанима, да их „учи“ и „васпитава“. А зар то није слично и у породици човека где постоји старија сестра или брат?

ЂАЧКИ БИСЕРИ

Ово су „бисери“ из писмених задатака ђака једне школе из Стразбура:

- Наполеон је био још већи геније него његов отац. Мислим на Наполеона II. Он је већ у 2. години био краљ Рима.
- Извукао је мач и отворио ватру.
- Обезглављена Француска подигла је главу.
- Пирамеде су биле гробнице фараона из којих они нису излазили тако рећи никад.
- Јежјеви, жабе и ласте помажу баштовану да једе инсекте.

СПОРТ

Стерлинг Мос, један од највећих асова тркачког спорта, говори о томе зашто жене не могу да буду добри возачи кад су у питању аутомобилске трке.

ЖЕНА И БРЗИНА

У току своје петнаестогодишње каријере као тркачки ас Стерлинг Мос прешао је преко 200.000 километара, учествовао у 466 великих трка, релија и других такмичења. Победио је у 194 трке што представља 43 одсто од свих трка на којима је учествовао. То је фантастично висок резултат; ниједан други возач га није до сада достигао, а исто тако ни број трка у којима је Мос учествовао. Почео је да вози на тркама од 17. године и возио је пуних 15 година изузимајући време које је проводио у болницама опорављајући се од несрећних случајева. У својој дугој возачкој каријери имао је прилике да упозна и многе жене-возаче и ево његовог мишљења о женама као возачима.

„Брзина представља велико задовољство за сваког возача. У ствари, до извесног степена сви уживају у брзини, и онда кад сами не возе. Ако ставите пса у кола, он ће одмах протурити главу кроз прозор да би показао своје задовољство. Сличан је

случај и са децом. И жене доживљају то узбуђење, али више као посматрачи него возачи или када их неко други вози. Оне нарочито показују своја узбуђења пред саму трку. И ако обратите пажњу, готово увек ћете на свим великим тркама видети у публици више жена него мушкараца.

Сматрам да ниједна жена не може да постане ас тркачких стаза. Тако је то и са борбама с биковима.

То су просто спортови за мушкарце а не за жене. Тиме не мислим да кажем да ми на тај начин доказујемо своју мушкост. То не. Ја сам учествовао на тркама из разноразних разлога — материјалних, хуманих, у циљу разоноде итд, али никад да бих показао своју мушкост. Мислим да је слично и са другим возачима.

Аутомобилске трке траже жртве и то веће него у било ком другом спорту. У свим спортовима које називају „мушким“, нарочито у аутомобилизму, људи се боре врло оштро један против дру-

гог. Међутим, жене нису лично никад тако борбене. Оне нису спремне да учествују у неком такмичењу са директним противником или како то Шпанци кажу: тапо а тапо, где противник може и да погине. И зато се потпуно слажем са онима који кажу: кад би жене владале светом, никад не би било рата.

Ако возите неку жену, приметите да ће она стално обраћати пажњу на брзиномер да види којом брзином идете.

Покрио сам брзиномер тако да није могла видети којом се брзином крећемо. Она ми се хвалила како је једном возила сто километара на час и питала ме зашто и ја не повећам мало брзину. У ствари ја сам возио преко 150 километара на час, али она то није могла да оцени.

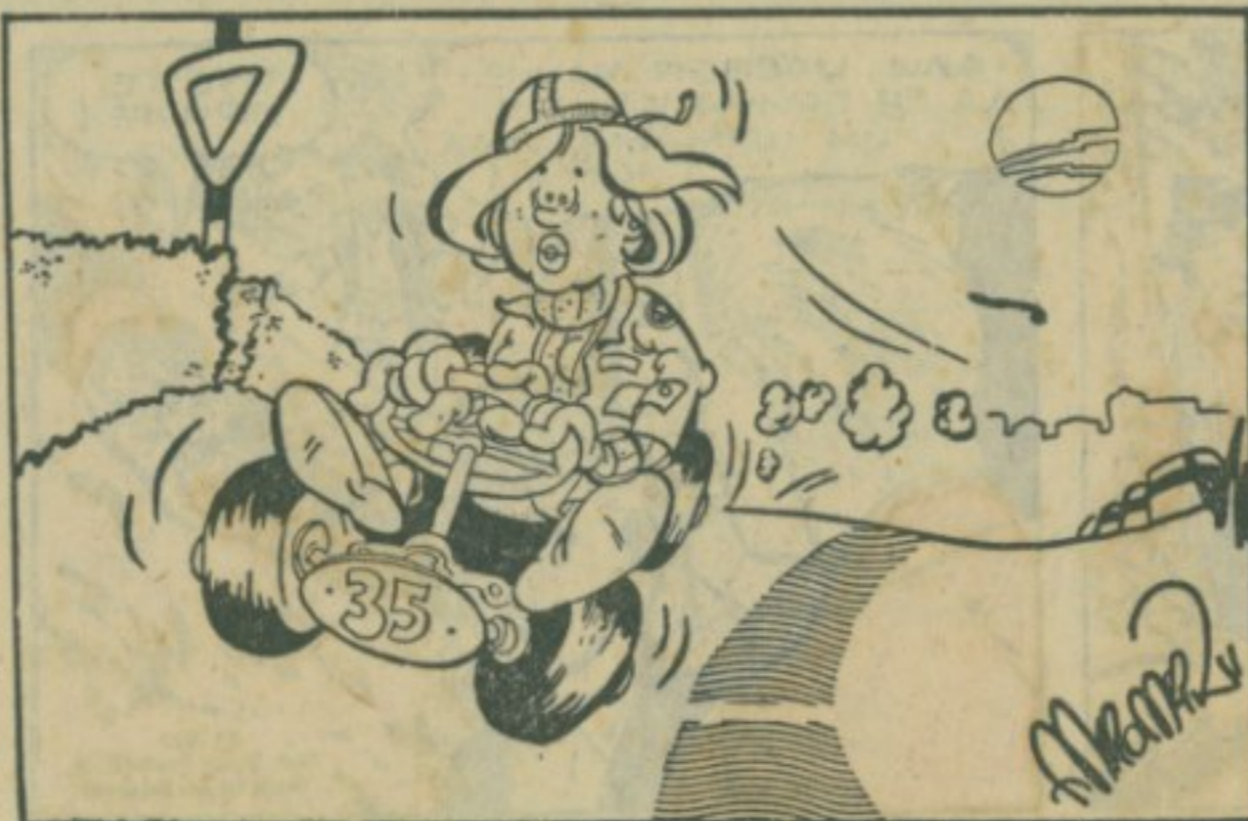
Другом једном приликом возио сам жену, која је била за најбољег возача меријана женама. Ишао сам брзином преко 200 километара.

Други је осећај када се нађе у аутомобилу и мери своју брзину према околним предметима и лепо види како све промиће.

Сам кад јури у аутомобилу или на мотоциклу човек осећа брзину јер мора да користи до максимума своје руке, очи, ноге, мозак да би савладао инерцију и централну снагу која настоји да га избаци из „колосека“.

Тек у тркачком аутомобилу, који има најлепшу линију од свих других кола, човек осећа да је ништа више, доготову кад се нађе у друштву десетак исто тако одушевљених људи који иду фантастичном брзином и улазе у кривине често и брзином од две стотине километара. Чувени тркач Корачола изјавио је пре десетак година да у животу ништа тако не опија као брзина. И то је тачно. А то је разлог што жене које су рационалније од мушкараца не могу да схвате и можда неће да схвате. Жртвовати живот за неко друго уживање сем материнског, женама не иде у главу.

Бојим се само да ме не схватите погрешно. Не желим да кажем да жене не могу да буду — или да нису — добри возачи. То нишито. Напротив, све статистике света тврде да у свакодневној војњи жене као возачи добијају боље оцене од мушкараца. Сличан је случај и у релативним тркама. У њима жене се такмичу против сата тј времена, а не против директних противника, и у тој врсти такмичења оне ретко уступају место мушкарцима сем кад су то заиста шампиони. Уопште, свуда тамо где се ради о прецизној војњи као и о прецизној раду, жене су боље од мушкараца. У радио и другим гранама индустрије где је потребна велика прецизност мало ћете наћи мушкараца, већином су жене. И ту су боље. Сматрам да не се жене све мање интересовати за аутомобиле што се њихова брзина буде повећавала. Очекујем да ће 2000-те година тркачки аутомобили ићи око 500 километара на час, а обични аутомобил око 200 километара, а то је већ брзина која не одговара женама.

Ако не прећете брзину која јој прија, њој ће војња причињавати задовољство. Међутим, ако прекорачите ту брзину, она ће и несвесно пружити ногу кочици, или вас замолити да смањите брзину. Међутим, ако вам је брзиномер покварен или ако возите у мраку с неосветљеним брзиномером, можете возити далеко брже јер она неће приметити ту брзину. То је најбољи знак да жене не осећају брзину и зато и не могу да буду добри возачи на тркама.

Једном сам возио једну девојку у врло брзим колима.

Она није показивала никакве спољне знаке да јој војња не прија. Међутим, био сам сигуран да није уживала у брзини већ само у техници војње. Уживање у брзини је мушки посао тј. мушка реакција. Брзина задовољава нешто основно у човеку.

Истина, овде бих хтео да напоменем да људи не воле сваку брзину. Тако, на пример, нико не осећа неко нарочито задовољство ако се нађе у брзом млазном авиону, који лети неупоредиво већом брзином него аутомобил. У авиону човек седи као у соби и не осећа уопште да се креће.

Мали проблем

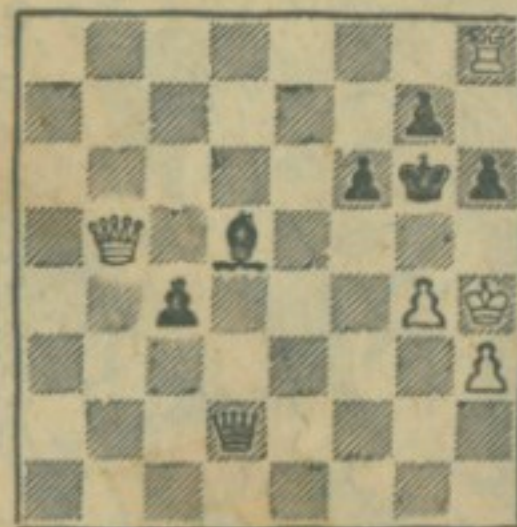
Ова позиција је узета из партије Лутиков — Арсејев одигране у Лењинграду 1955. године.

Црни је запретио матом, али је бели био бржи. Начин на који је добио партију сасвим је лак.

Бели вуче и добија.

Бели: Кх4, Дб5, Тх8, Пг4, х3 (5)

Црни: Кг6, Дд2, Лд5, Пц4, ф6, г7, х7 (7)

Решење: 1. Де8+! Лф7, 2. Де4+.

Рубрика посвећена професорима који су некад били ученици и ученицима који ће некад бити (или не бити) професори. Анегдоте су истините и догодиле су се у нашим школама и на универзитетима.

Најзад

Ученици су добили задатак да напишу нешто на тему: „Шта је старац рекао кад се попео на брдо“. Сви су почели да пишу, осим једног ученика. Цело време он се досађивао и чекао да зазвони звоно. Када је оно објавило крај часа, он је уздахнуо и записао „Најзад“. Добио је оцену врло добар 4.

Радмила Златаревић,
Лазаревац

Сетила се

Сећам се ове згоде са часа историје у гимназији. Професорка је рекла ученици да јој наброји тројицу оснивача социјализма: „Сен Симон“ — једва се сети она. — Добро, даље — упита професорка. Неко из разреда шапну „Фурије“, а ученица брзо понови ово име и сва срећна што се сетила додале још и „Жак Шарије!“

Професор географије пита ученика како се заједничким именом зову Срем, Банат и Бачка?
„Три срца јуначка“ као из топа одговори овај.
Драгна Ђерманов, Тузла

Може и тако

Наставник објашњава ученицима да морају да купе потребне књиге.
На то једна ученица пита:
— Наставниче, могу ли да се служим књигом моје другарице?
— Може, али купите још једну — одговори расејани наставник.
Шебек Милић, Рашка

Разговор два студента

— Овај „физа“ је постао немогућ. Испитивао ме је пола сата, и на крају ми рече да сам идиот...
— Не схватам што му је за такву констатацију требало — пола сата — рече други студент.
Бранимир Жикић, Бор

Драги читаоци, ако сте и ви доживели нешто слично у школи — пишите нам. Објављене радове ћемо хонорисати.

Пошто сам верна читатељка вашег листа који ми се веома допада, желела бих да моју адресу објавите у „Политикином забавнику“. Желим да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље и иностранства и тако стекнем нове пријатеље. Имам петнаест година. Интересују ме плоче, разгледнице, сувенири и слике наших и страних глумаца и певача. Језик дописивања српскохрватски и руски.

Зорица Поповић
Грађевински школски центар
Нови Сад

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из Југославије и иностранства. Мој хоби су: значке, салвете и марке. Ученица сам седмог разреда.

Љиљана Вучковић
ул. Поп Лукина 6
Свилајнац

Редовно читамо „Забавник“ па бисмо желеле да се дописујемо са друговима и другарицама из наше земље. Скупљам салвете и омоте од чоколаде. Имамо свака по 10 година а ученице смо IV разреда.

Зорица Апић и Нада Јелкић
ул. М. Тита
Сусек — Срем

Преко вашег листа желео бих да склопим познанство са друговима и другарицама из наше земље и иностранства. Језик дописивања: српскохрватски, руски и енглески. Имам 13 година и ученик сам VII раз. основне школе у Чачку. Мој хоби је сакупљање маркара и разгледница.

Слободан Чворовић
Б. Теофиловића 31/А
Чачак

Ученице смо седмог разреда и желимо да се дописујемо са пријатељима широм света на енглеском, руском и српскохрватском језику. Имамо по 13 година.
Весна Добрић и Љиљана Ацић
ул. Ивана Цанкара бр. 33
Земун

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама својим вршњацима од 13 година. Зато желим да ми се што пре објави адреса у „Забавнику“. Мој хоби су салвете.

Драгана Стошић
ул. Лењинова 19
Свилајнац

Ваш лист, у коме има доста поучних ствари, пратим 7 година. Замолно бих да ми по могућству уступите мало места у рубрици Писма читалаца. Имам 15 година. Волим музику и спорт. Желим да се дописујем са друговима и другарицама из читаве наше земље и иностранства. Обехваћам да ћу на свако добијено писмо одговорити.

Драган Јовић
II раз. 3/3
Беле Воде — Београд

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из Југославије и иностранства. Мој хоби су: разгледнице, салвете и значке. Ученица сам седмог разреда.

Љиљана Петковић
ул. М. Тита бр. 137
Свилајнац

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из Југославије и иностранства. Навијач сам „Црвене звезде“. Скупљам: плоче, марке и разгледнице. Ученик сам гимназије, II разреда.

Драган Петковић
ул. М. Тита 137
Свилајнац

Пратим „Забавник“ и из њега сам много шта научио. Жеља ми је да ми објавите адресу у вашем листу. Ученик сам VI разреда у Кутини и имам 12 година. Скупљам разгледнице, марке, значке и маркице од чоколаде.

Никола Стаменковић
ул. И. Ј. Рибара 37/III
Кутина

Пошто сам редован читалац вашег листа желео бих да се дописујем са друговима и другарицама како у нашој земљи тако и ван ње. Може ми се писати на српскохрватском и руском језику. Мој хоби је сакупљање разгледница, модерна поезија и сакупљање фотографија певача и оркестара страних и наших. Студент сам Више управне школе. Имам 20 година.

Живојин Вељковић
ул. ЈНА бр. 27
Тинјевац

WALT DISNEY ПОСЛЕДЊИ ИЗ СВЕТА ПАТУЉАКА

СИКУШНО СТВОРЕЊЕ ЈЕ ДАВА ЈЕ ДИСАЛО...

САМО ЛЕЖИ ТУ, ЈЕЧИ И СТЕЊЕ, И ИЗ ЧАСА У ЧАС ПОСТАЈЕ СВЕ ПРОВИДНИЈИ!

А ЗБОГ ЧЕГА ПОСТАЈЕ ПРОВИДАН?

ЗБОГ НАДЕ! ИЛИ ТАМНИЈЕ, ШТО НЕМА НАДЕ!

ИЗГУБИО ЈЕ ВОЉУ ЗА ЖИВОТ!

И УЧУК ЈЕ ОБЈАСНИО БОЛЕСТ СВОГ ДЕДА...

ВИДИТЕ, ПАТУЉЦИ МОГУ ДА ЖИВЕ И ЖИВЕ... СВЕ ДОК ЖЕЛЕ ДА ЖИВЕ! А ДЕДА ТО ВИШЕ НЕ ЖЕЛИ!

АЛИ ЗАШТО?

СТАРИ ГНОМ ЈЕ ОТВОРИО ОМИ И ПРОГОВОРИО ДРХТАВИМ ГЛОСМ.

ЗАТО ШТО СМО МОЈ УЧУК И ЈА ОСУЂЕНИ НА ЗАБОРАВ!

ДЕДА ХОКЕ ДА КАЧКЕ ДА СМО МИ ПОСЛЕДЊИ ИЗ НАШЕГ РОДА... ДА НЕМА ДЕВОЈКЕ КОЈОМ БИХ СЕ ОЖЕНИО!

ДА, МИ СМО ПОСЛЕДЊИ ИЗ РОДА ГНОМА!

АЛИ, ЧАСПЕР КАЖЕ ДА СЕ ПРИЧА КАКО У ДРУГИМ ШУМАМА ИМА ГНОМА!

ПУСТЕ ПРИЧЕ!

МОЈ ДЕДА ПОЗНАЈЕ МНОГЕ ДРУГЕ ШУМЕ!

МИСЛИТЕ ДА МОЈ УЧУК И ЈА ТРЕБА ДА ПОТРАЖИМО ДРУГЕ ГНОМЕ?

ДА! И ДЕДА КЕ ВАС ОДВЕСТИ ТАМО!

ЧЕКАЈТЕ...

ГДЕ? ДЕДА ЈЕ МАЊЕ ПРОВИДАН!

НАСТАВИКЕ СЕ

Двадесет трогодишња Крис Холт свакодневно ризикује свој живот висећи високо у ваздуху везана само за своју косу.

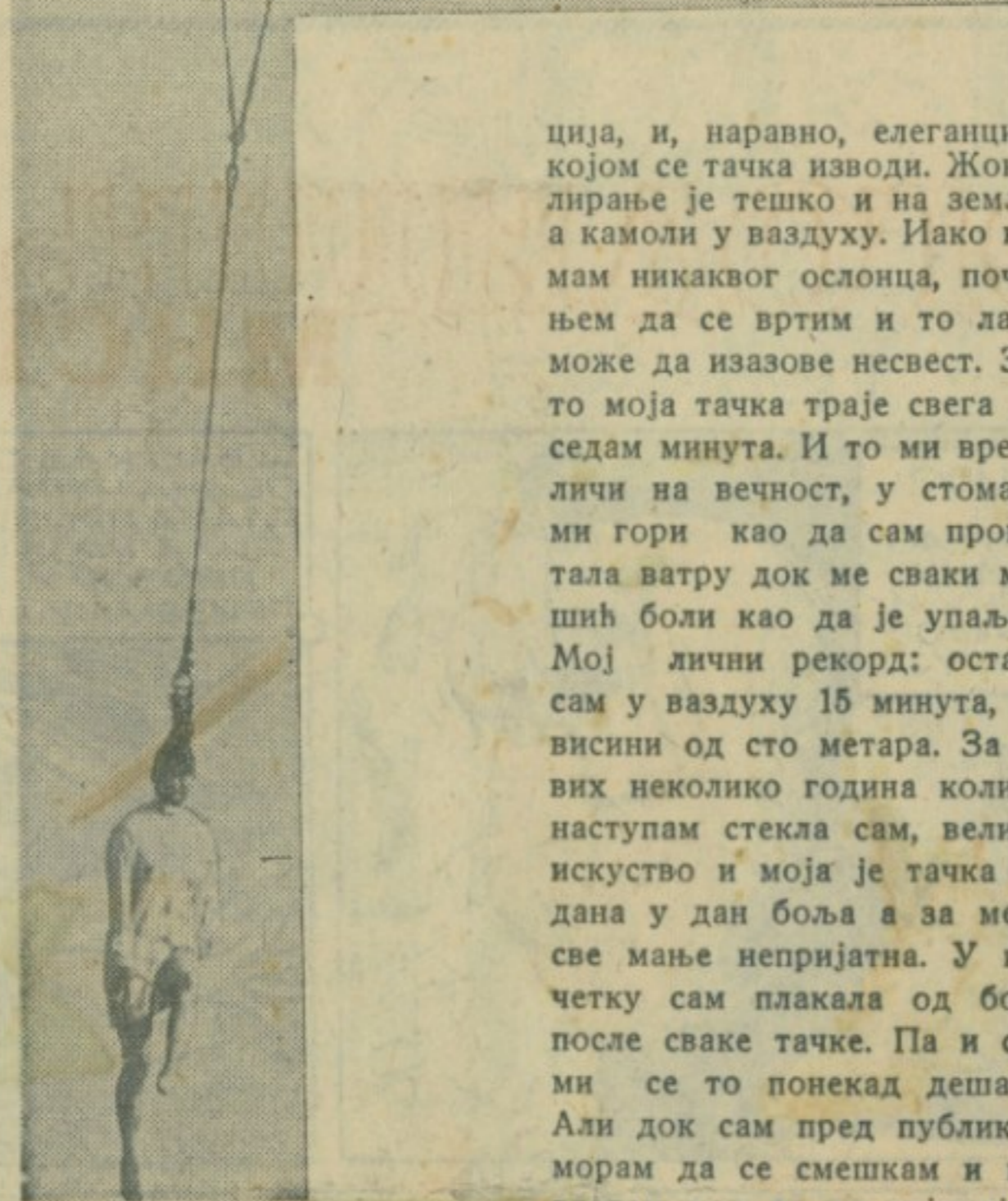
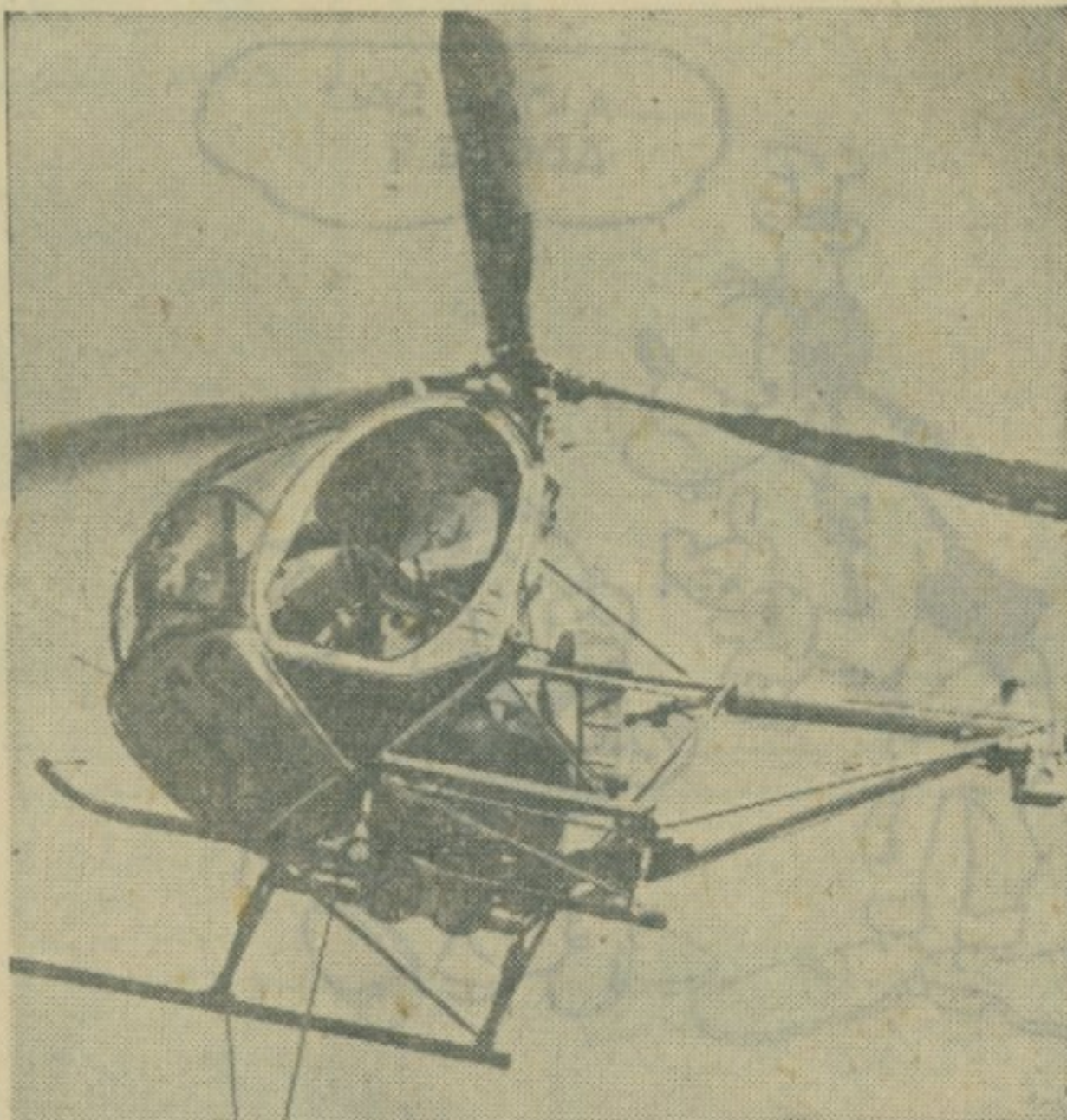
НАЈЈАЧА КОСА НА СВЕТУ

Крис Холт се родила у је био одушевљен и тако породици артиста. Отац јој је изводио своју тачку високо у ваздуху држећи се зубима за уже. Али као што се то често дешава у циркусу, једног дана је пао и повредио кичму. Дуго је остао у болници. Изашао је био одушевљен и тако породици артиста. Отац јој је изводио своју тачку високо у ваздуху држећи се зубима за уже. Али као што се то често дешава у циркусу, једног дана је пао и повредио кичму. Дуго је остао у болници. Изашао

је као вечити инвалид. „Неко је морао да га замени, требало је издржавати породицу. Почела сам кришом да вежбам. Месецима сам радила да то нико у циркусу није приметно. Најзад сам се одлучила: пријавила сам директору циркуса своју тачку. Он

разним циркусима. „Покушавала сам да изводим исту тачку као и мој отац и мислим да бих у томе успела јер сам имала јаке зубе. Али која жена може дуже времена да ћути? — каже у шали Крис. — Тако ни ја нисам могла. Једног дана брат ме је

случајно повукао за косу. Интересантно, нисам осетила већи бол. То ми је дало идеју да уместо зуба употребим косу. Везала сам косу за једно уже које је мој брат везао за једну куку и полако вукао. Коса је издржала а и ја. После тога сам стално вежбала. И — успех није изостао.

Сада Крис свакодневно изводи своју тачку на висини од шездесетак метара висећи на једном ужету, које је једним крајем везано за хеликоптер, а другим за њену косу. „За успех моје тачке потребна је потпуно здрава коса, савршена дисциплина у исхрани, велика концентра-

ција, и, наравно, елегантија којом се тачка изводи. Жонглирање је тешко и на земљи а камоли у ваздуху. Иако немам никаквог ослоњаца, почињем да се вртим и то лако може да изазове несвест. Зато моја тачка траје свега до седам минута. И то ми време личи на вечност, у стомаку ми гори као да сам прогутала ватру док ме сваки мишић боли као да је упаљен. Мој лични рекорд: остала сам у ваздуху 15 минута, на висини од сто метара. За ових неколико година колико наступам стекла сам, велико искуство и моја је тачка из дана у дан боља а за мене све мање непријатна. У почетку сам плакала од бола после сваке тачке. Па и сад ми се то понекад дешава. Али док сам пред публиком морам да се смешкам и изгледам као да се најпријатније забављам. Публика ме за то награђује аплаузом.

„Све смем да заборавим у животу само не две ствари: да сваког дана оперем косу једним шампоном који прави моја мајка. Убеђена сам да кад једном косу не би опрала, она би се прекинула. И друго: не смем да се угојим ниједан грам преко моје тежине јер коса не би издржала. Прошла бих као отац.“
Моментално Крис изводи своју тачку у Лас Вегасу, али каже да ће ускоро на турнеју по Европи а вероватно и по другим континентима. Њена тачка представља велику атракцију и она добија позиве из целог света.

чицу једанаест највише гласова добио је овај: „Босонга певачица Сенди Шо добила је жуљ на табану па хода на једној руци“. Овако бисмо могли још дуго да цитирамо.

У новој години обећавамо нашим читаоцима нове конкурсе.

А сад ево наших одговора на оба задатка.

Саобраћајна несрећа

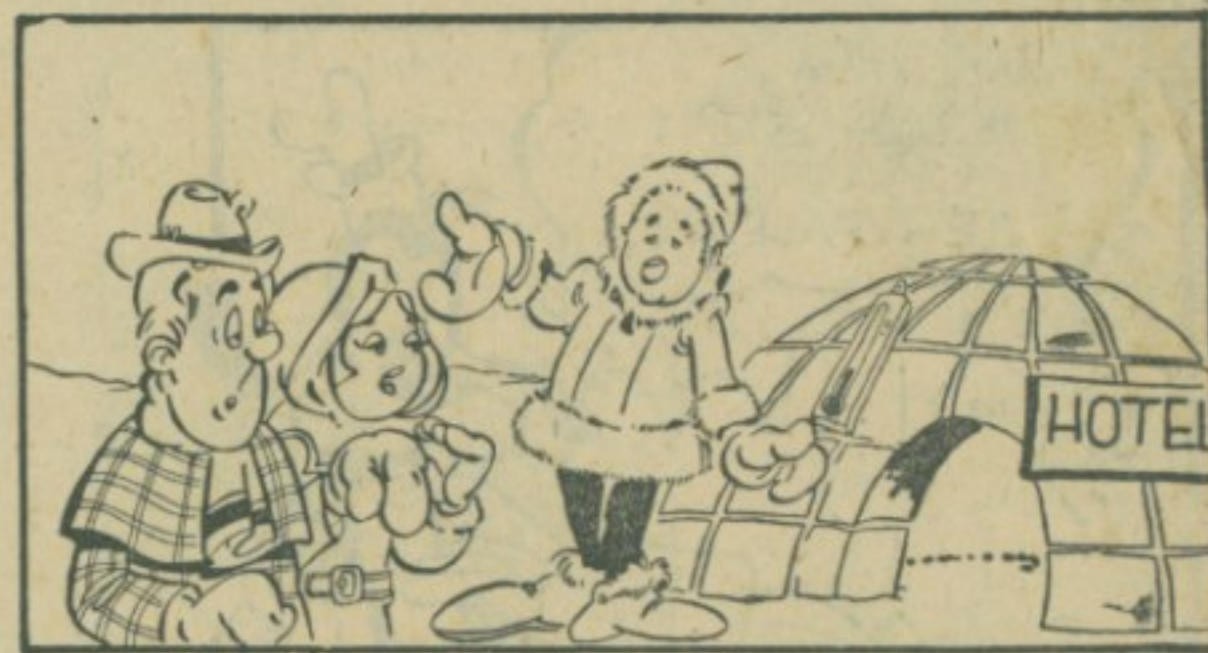
Петровић је, кад се освестио, прешао руком преко чела и лица и — осетио чекиње од браде. Да је лежао само четири часа брада му не би могла толико израсти.

ДУДАС

1. Медуза дуби на глави.
2. Један од сто сантиметара у метру.
3. Укрштене речи за веома заузете људе.
4. Једногрба камила стоји иза двогрбе.
5. Диогену су дошли гости.
6. Брисање трагова.
7. Јако развучена опруга.
8. Метеорит се приближава печурки.
9. Олињала сликарска четкица.
10. Рањени врабац.
11. Реактивни авион пролетео изнад маслачка.
12. Нула на дијети.

А ево и добитника награда:

1. Бранислав Милованов, ученик VIII разреда Основне школе „Север Ђуркић“, Бечеј.
2. Мирјана Грубор, Београд, Кнеза Милоша 44.
3. Ђурица Козловачки, Панчево, Танаска Рајића 4а.
4. Јоле Лалић, Славонски Брод, Трг победе 20а.
5. Мирјана Шкрбић, Нова Пазова, Коче Поповића 82.

Туризам на ескимски начин

Канадска влада се труди да у најсеверније крајеве где живе Ескимци повећа привлику туриста. Посредством једне путничке агенције у Отави, туристи могу да уплате за вишенедељни боравак на далеком северу. У цену пансиона — становање у снежним иглоима — урачуната је и забава: риболов и лов на туљане.

Награђена захвалност

Асгер Јорн, дански сликар провео је лето 1944. године у Тисвилду, близу Копенхагена, у вили неке жене. Млади сликар је, колико из досаде толико из захвалности за укључено гостопримство, насликао неке фигуре на дрвеним кухињским вратима. У међувремену Асгер Јорн, је постао сликар на гласу па је недавно неки Американец, власник збирке уметничких слика, за 14 мотива на кухињским вратима платио суму од 30.000 долара.

Идеја није промашила

Недостатак послуге један ресторатер у Паризу решио је на оригиналан начин. Да би гости прекратили време чекајући келнера, на сваки сто ставио је разнобојне папирне салвете и уз то приручник како да се од њих савијањем начине разне занимљиве фигуре. Идеја није промашила: нема нервозе ни гуњања, прилив гостију сваког дана је већи.

Шекспир »зарађујек«

Само за једно пре подне приход од улазница што их посетиоци плаћају за разгледање Шекспирове родне куће у Стратфорду на Евону већи је од суме која је некада дата за куповину целе куће.

КОНКУРС КОНКУРС

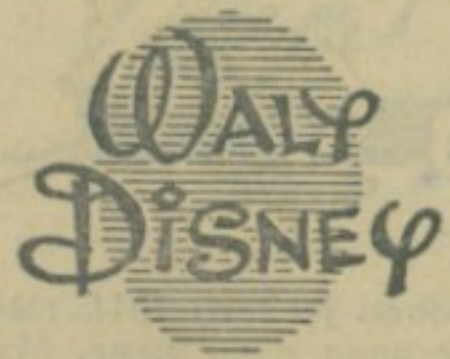
ЗА ОШТРОУМНЕ РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА

Објављивањем резултата за девету туру завршавамо овогодишњу серију нашег „Конкурса за оштроумне“.

Одговори које смо добили — а било их је заиста много — и обрадовали су нас и насмејали. Јер, признајемо, у одговору на задатак који смо дали под насловом „Дудс“ био је знатан број много духовитијих но што су наши, редакцијски. Да не бисте помислили да претерујемо и да на неки начин ласкамо нашим читаоцима — учесницима конкурса, наводимо неколико њихових одговора.

За прву слицицу добили смо, између осталих, и ове одговоре: „Макарони у чинији играју танго“ и „То гори сламни шешир на усиданој глави“. Између одговора за другу слицицу изабрали смо следеће: „Моја прва брада на књижевном пољу, и „Твиги лежи на поду“. Од одговора за сли-

ДАМБО И НОВОГОДИШЊА МИСТЕРИЈА

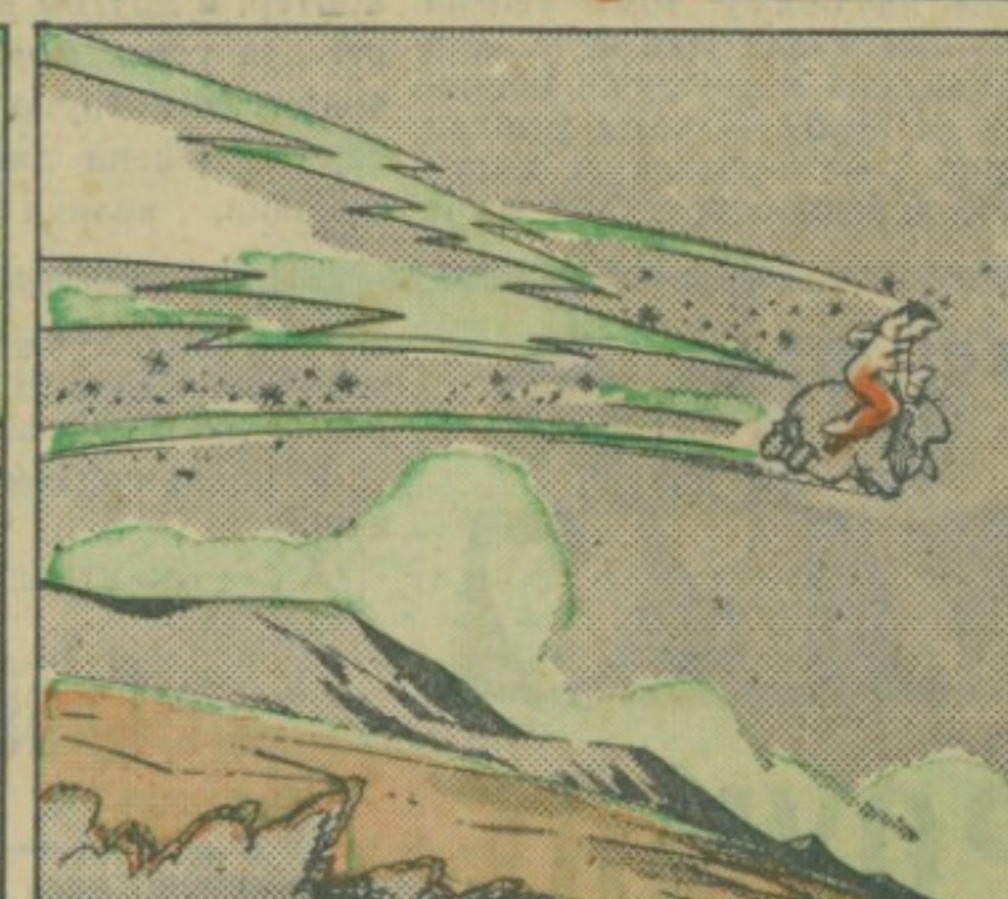
СВАНА МАМА ЈЕ ДОБРА

Ови пачићи, који су се појавили на свет у Риму, воле своју нову маму, иако она није пловка. Керуша Розина стара се о њиховим првим „корацма“ у води, а после купања загрева пачиће у њи хсвом заједничком стану.

ОДЕЛО ПОЗИВА У ПОМОЋ

У једној великој робној кући у Енглеској, краће у одељењу конфекције су тако учестале да је дирекција била приморана да прибегне неуобичајеној одбрани. На сваки комад готове одеће причвршћена је мала магнет трака. Кад купац купи одећу, хаљину или капут, приликом паковања одела магнетна трака се извади из одеће. Ако, пак, неко украде одећу и пође према излазу робне куће, магнетна трака активира електронско око, те се истог часа зачује алармно звоно. Тада није тешко ухватити крадљивца.

САДА МОЖЕ ДА СЕ СМЕЈЕ

Ветерану зоолошког врта града Токија, двадесетогодишњем магарцу, поспадали су

сви зуби. Предстојала му је смрт од глади. Да би снасли „заслужног ветерана“ лекари су му ставили вештачку вилицу. Новим зубима магарец је задовољан, чак се, наводно, сада чешће смеје.

ФИЛМСКИ ПОРТРЕТ

ЏУЛИ ЕНДРЈУС

3 а Џули Ендрјус се често каже да је глумица која је направила најбрже каријеру на свету. Била је непозната глумица, док изненада није добила улогу прве Елизе Дулитл на премијери мјузикла „Моја драга леда“. Тада је имала једва двадесет година и изненада се нашла на највећим позорницама Њујорка, а касније и Лондона. Улогом Елизе освојила је Бродвеј, а улогом у „Мери Попинс“ Холивуд. Већ за ову своју прву улогу на филмском платну добила је три највеће награде „Оскар“, „Златну куглу“, награду америчке иностране штампе и као трећу награду британске академије. На тај начин Џули је изненада скочила на врх листе тражених и плаћених глумаца и стала по ред Елизабете Тејлор. Софије Лорен, Одри Хепберн.

Међутим, Џули је доказала да не мора да игра само улоге у којима пева и игра, већ и да је врсна глумица, што се види по њеним улогама у филму „Хаваји“ и у Хичкоковом трилеру „Поцепана завеса“. Најновији јој је успех улога у филму „Модерна Мили“, где поред лаке, музике са великим успехом пева арију из „Мадам Бетерфлај“. Наша публика је зна из филмова „Мери Попинс“ и „Моје песме, моји снови“.

Ни телевизија није гледала скрштених руку на ову „блиц каријеру“ младе Енглескиње. Она је Џули ангажовала за неколико шоуа. То су биле најгледаније емисије у Америци.

Биланс Мориса Шевалијеа

У једној здравници Морис Шевалије, стари мајстор француске шансоне, али још млад духом, направио је биланс свога живота и своје каријере овим речима: „Живео сам онолико година колико би било довољно и четворици; за то време постигао сам да међу младима нисам увек најстарији, а међу старима сам сасвим сигурно увек најмлађи“.

У последњем часу

Ако нисте намеравали да Нову годину дочекате у друштву са својим друговима и другарицама, па сте се у последњем тренутку предомислили, немојте да не одете само због тога што нисте припремили „специјалну тоалету“ за ову прилику. За пријатно расположење, у веселом, младом друштву, није потребна луксузна хаљина, специјално шивена за такву прилику. Довољно је да хаљина само неким детаљем који ће јој дати свечанији изглед, па да у потпуности одговори својој намени. Ако имате једноставну, једнобојну хаљину од тањег штофа или жерсеја, украсите је лепом, великом краватом од свиле, живих боја (може да буде пругаста као на нашој фотографији, а исто тако и са цветном или геометријском шаром) и бићете сасвим прикладно одевени.

БИК КОЈИ СЕДИ

То није било сасвим тачно... Јер, тобожњи насељеници били су у ствари прерушени војници наоружани винчестеркама — репетиркама и митраљезима. И када су Индијанци журнцали дочекала их је непрекидна паљба на коју нису били навикли. У ранијим сукобима њихови бели непријатељи морали су после сваког плотуна да поново пуше...

Овога пута пуцњава није престала...

... и ниједан индијански ратник није успео да се пробије кроз смртоносну баражну ватру...

Иадање и бес обузели су бика који седи. Не желећи да се помири са поразом, окупио је своје ратнике за последњи покушај...

НАПРЕД!

Али, храброст сијукса није била довољна да би се са успехом супроставили митраљезима. Поред тога, кола су била обложена металним плочама (ош бодна ратна новина) и индијанске стреле одбијале су се од њих. Бик који седи само је чудом избегао смрт и, рањен, повукао се у планину са шацицом преживелих.

Прадеда «географских атласа»

Овај стари атлас Земље од штампан је на дебелој хартији, а израђен је 1570. године. Изгледа врло солидно. Назив се „изглед Земљине кугле“ („typus orbis terrarum“) тако га је назвао састављач, антврперски географ Абрахам Ортелијус.

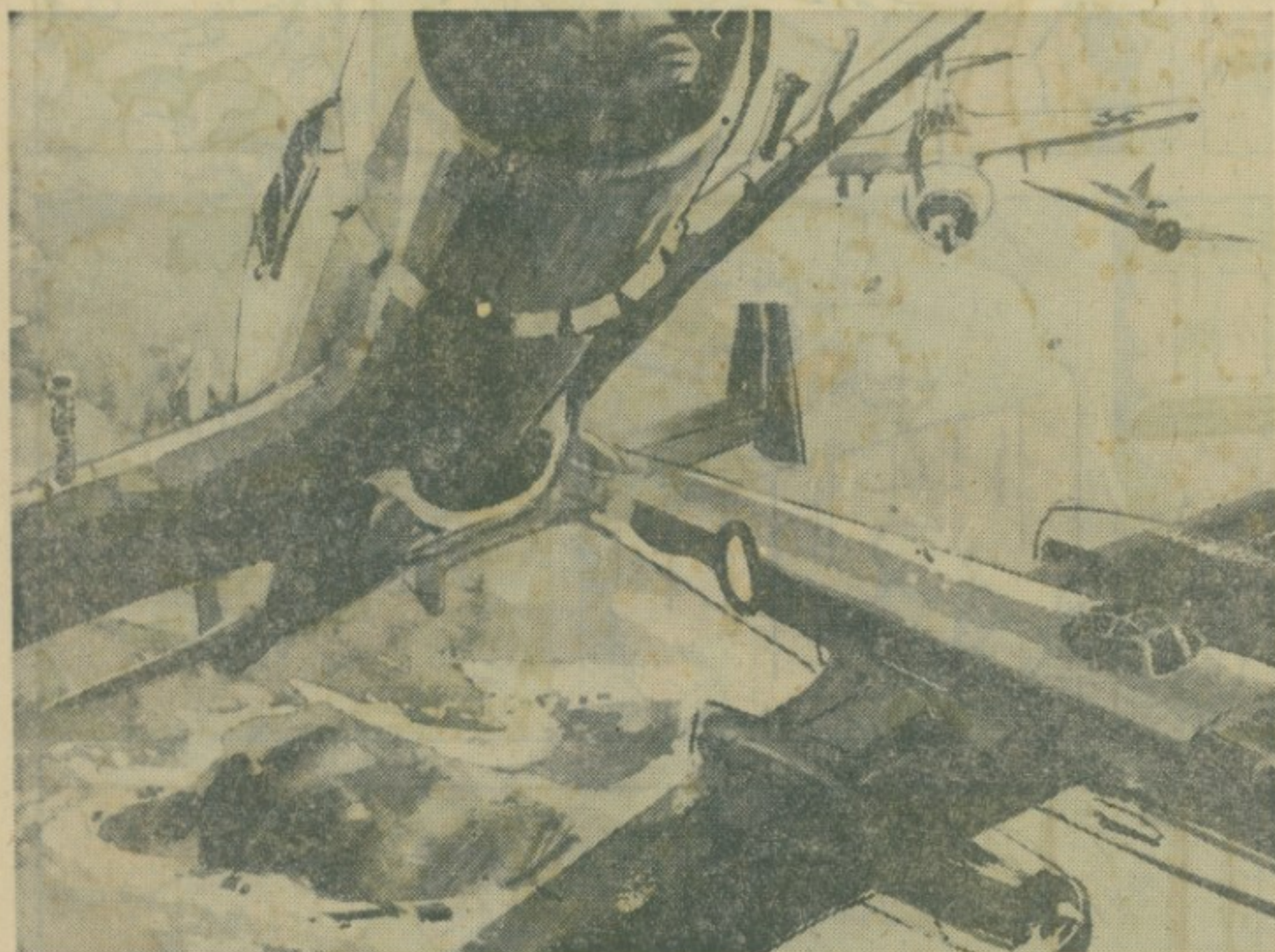
Како се види из старинске хронике, Ортелијусов атлас био је један од првих „бестселера“: за 31 годину — до 1601. он је издаван 41 пут.

Једна страница из старог атласа

Тајна операције „Бакља“

Три месеца трајале су тајне припреме за савезничко искрцавање у Северној Африци под шифром „Бакља“. Врховна команда у тунелу под Гибралтаром. Срушен авион који је преносио тајну. У Лондону највећи скуп шефова обавештајних служби II светског рата.

Почетак августа 1942. године. Черчил и Рузвелт изменили су неколико реченица преко специјалног телефона на линији Лондон — Вашингтон. Коначно је одлучено да генерал Ајзенхауер и његов заменик генерал Марк Вејн Кларк почну планирање инвазије на Северну Африку, акцију вођену под шифром „Бакља“. За искрцавање на обале Орана, Казабланке и Алжира било је припремљено 114.000 војника. Да би се сачувала тајна операције, преко сто хиљада америчких војника, одређених за инвазију потпуно је изоловано на специјалним полигонима у Америци. Ту је одмах започела њихова обука. Бродови спремни да их пребаце директно на афричку обалу, склоњени су у камуфлиране луке и заливе на америчкој обали. Само се очекивало наређење.

Штаб Врховне команде „Бакља“ налазио се у Лондону. Иако је бројао неколико стотина генерала и виших официра, био је размештен у многобројне зграде. Требао је да по сваку цену остане неупадљив за немачку обавештајну службу. Британски и амерички тајни агенти заједно с војном полицијом непрекидно су дежурали на вратима свих канцеларија где су се припремали планови „Бакље“. Ипак, најстроже мере предострожности предузете су у штабу генерала Џорџа Патона, команданта 2. америчког корпуса који се налазио у Лондону:

сва војна лица, без изузетка, двапу су претресана и легитимисана — кад су улазила у штаб и кад су га напустила.

Један дан пре поласка на саветовање у Вашингтон генерал Кларк је написао писмо британском гувернеру Гибралтара. Изнео му је целокупан план „Бакље“ с најповерљивијим државним и војним тајнама. Саопштио му је такође да припреми тајно скривнице у Гибралтару за Врховну команду операције. Она ће се 5. новембра преместити из Лондона ради лакшег руковања инвазијом.

Генерал Ајзенхауер је прочитао Кларково писмо. Како сад пренети ову велику тајну поруку гувернеру Гибралтара? Позвали су шефа британске обавештајне службе да се посаветују о томе.

Сутрадан ујутру, 20. септембра, курир из Ми-5, британске војне контрашпијунске Врховне команде, потпуковник Дирк, полетео је са лондонског аеродрома за Гибралтар, у пратњи двојице официра из истог одељења. Тајна „Бакља“ била је спакована у челичну кутију са бом

бом за самозапаљивање, за случај да авион падне у море.

Очекивале су се вести од курира. Али, оне никако нису стизале. У одељењу Ми-5 настала је узбуна: са Гибралтара је радио-станицом јављено да авион уопште није тамо стигао. Са гувернером Гибралтара одржавана је радио-веза сваких петнаест минута.

Тек 23. септембра са Гибралтара је јављено да су шпанске обалске власти нашле лешеве савезничких официра. Њихов авион оборили су немачки ловци недалеко од шпанске обале. Међу њима било је и тело курира потпуковника Дирка. Приликом прегледа његовог тела нађена је и кутија са писмом.

Бомба је отказала.

Неизвесност је све више расла. Да ли обуставити операцију „Бакља“? Јер, нико више није био сигуран да ли су Немци сазнали за „Бакљу“ а знало се да је Шпанија пуна немачких агената и шпијуна. Кутија је одмах била са писмом пренета у Лондон онако како је нађена. У Лондону је одмах долетео шеф америчке обавештајне службе за иностранство потпуковник Вилијам Донован. Истога дана у Лондон су стигли авионом шеф америчке војне обавештајне службе генерал Шерман Мајлс, његов помоћник генерал Џорџ Стронг, шеф поморске обавештајне службе Томпсон и његов помоћник Денис Макевој и врховни експерт за цензуру Бајрон Прајс.

У Врховној команди за операцију „Бакља“ одржана је конференција. На њој је требало да се разреши највећа тајна II светског рата до 1942. године. Други биро француске обавештајне службе у Лондону представљао је Пасије, док се на челу представника британске обавештајне и контраобавештајне службе налазио лично министар унутрашњих послова Самуел Хор. То је био највиши и највећи скуп представника савезничких обавештајних служби у прошлом рату.

Експерти су радили целога дана. Улазили су и у најситније детаље. Сви су сумњали али нико ништа сигурно није смео да тврди. Тражени су

трагови претију немачке обавештајне службе јер се оправдано претпостављало да је шпанска полиција кутију са писмом предала немачком обавештајном центру који га је снимно, а затим га опет вешто запечатно.

Касно увече, претпоставке су биле јасније. Амерички обавештајни стручњаци су званично изјавили: садржај „Бакље“ није познат непријатељским обавештајним службама. О томе су известили шефове држава Черчила и Рузвелта, али су ипак својим агентима у иностранству издали хитно наређење да прикупе сваки детаљ, који би могао да обори ову њихову теорију.

Операција „Бакља“ је и даље ујурбано припремана. Да ни су пролазили, инвазија се приближавала, а са њом и зевња за успех и нада у победу. Предузете су најстроже мере безбедности да се план „Бакља“ сачува у највећој тајности.

Преко сто хиљада америчких војника, десетак хиљада британских војника и британски 905. падобрански батаљон, полако су се приближавали обали Северне Африке. Промене које су праћене код непријатељских јединица и команди, ничим нису говориле да им је било шта познато о „Бакљи“. Петог новембра Ајзенхауер је наредно да се Врховна команда премести у камени тунел испод Гибралтара, дуг 500 метара. У току ноћи официри и генерали су ишчезли из Лондона, док су органи безбедности и војна полиција ради камуфлаже и даље остали на обезбеђењу штабова и команди.

У зору, 8. новембра 1942. године, отпочела је инвазија Северне Африке. Операција „Бакља“ је успела. У биткама за Оран, Казабланку и Алжир непријатељ је претрпео пораз.

Цео случај око потпуковника Дирка и плана „Бакље“ истражио је британску обавештајну службу да 1943. године приликом припрема савезничке инвазије на Сицилију, подметне немачкој обавештајној служби леш у униформи енглеског мајора и лажне податке о месту искрцавања који је у аналима обавештајне службе остао под називом „Операција млевено месо“.

... чувена аутомобилска трка „24 часа око Мана“ први пут је одржана 1923. године. Пр-

ви аутомобил који је на тој прузи прешао просечну брзину од 100 километара био је марке „ла фонтен“ а рекорд је постигнут 1926. године.

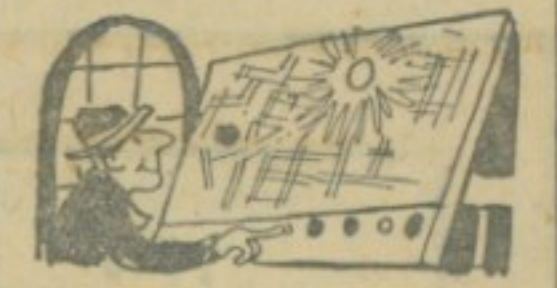
... шпански морепловац Васко де Балбоа први је Европљанин ко

ји је, 1513. године стигао на обалу Тихог океана.

... у Америци је недавно пуштена у продају необична паства за зубе: кад се притисне на белој основи се појављују мала слова која значе имена познатих спортиста и глумца.

... главна железничка станица у Стокхолму однедавно је добила цинковски план престонице и њеног пред-

грађа: притиском на једно од 180 дугмади на плану се упали сигналица која осветли тражени део града или предграђа.

Није ми се умирало...

Само неколико секунди пре тога седео сам у добно у кабини свог надзвучног ловачког авиона Ф-8, једног од осамнаест који су превлазили прву етапу лета Калифорнија — Хаваји на транспацифичком путу за Јапан. Одједном, мој авион је почео да гори и пао у ковитлац. Изгубио сам контролу над машином. Страшни потреси бацали су ми главу као пинг-понг лоптицу од једног зида кабине до другог.

Тог јутра почетком јуна 1963. године придружили смо се групи авиона цистерни да бисмо се снабдели горивом. На висини од 6.000 метара све је блистало од сунца и плаветнило. Далеко испод нас густе облаци прекривали су море. Био сам вођа друге групе од шест млазних једноседа „крузадер“. Експлозија се догодила док је мој авион примао гориво.

„Зрео сам за Тихи океан“ — помислио сам у тренутку док је мој запаљен авион летео у суноврат. Радио-везом јавио сам друговима да ћу притиснути дугме за аутоматско избацивање седишта.

Катапулт за избацивање по слушао је моју команду. Осетио сам на својој кожи врелину од запаљеног супероктанског бензина кроз који сам пожар морао проћи. Затим се отворио мали падобран-стабилизатор. Лелујао сам се у ваздуху као клатилица на сату. Тада сам са ужасом приметио да се великом брзином приближавам зажареном авиону који се испод мене успорено превртао. Већ сам осећао како су ми се но нови летачки чизама усијали, лице и руке су ми горели. „Сваког тренутка ће експлодирати“, помислих.

Један срећан трзај на који сам скоро заборавио и моје падање се успорило у истом тренутку. Главни падобран се аутоматски отворио на висини од три хиљаде метара. Моје седиште се одвојило и убрзо сударило са ужареном куглом испод мене. Било ми је потребно десет минута да се са висине од 3.000 метара спустим на површину океана.

Иако сам знао да ће моји другови тачно регистровати место где сам пао, моје десетогодишње искуство пилота

хеликоптера говорило ми је да у таквим случајевима трагање готово никада није давало резултате. Пронаћи некога у узбуркном океану на 1.100 километара далеко од копна било је отприлике исто тако немогуће као открити чиниоца баченог над Сахаром. Често се догађало да чамац за спасавање прође по бури на десетак метара од бродоломника, а да људи с њега не чују његове позиве у помоћ. Некако помрени са оваквом ситуацијом посматрао сам своје црвене рукавице изгореле од ватре и избушени комбинезон. Шаке и долактице су ме болно послеле. Срећом, удар при избацивању из авиона није ми оштетио кичму, што се иначе може догодити.

Ниски, црни облаци пуни воде притискивали су океан. Ослободио сам се падобрана, извадио торбу и пробушио капсулу за пумпање гуменег сплава. Ускоро сам седео на

сплаву борећи се грчевито да ме таласи не преврну. Око мене су се валали таласи високи преко три метра. Спустио се мрак пред олују. Сад је само требало да се појави јато ајкула! Тада угледах мехуриће на површини воде. Гумени душек је био пробушен! Притиснуо сам у очајању прстом место где су се појављивали мехурићи. Седео сам се неког Холанђанина који је својом руком зачепио рупу на проваљеној брани и спасао град од поплаве.

Зар ми је у том тренутку опрема бродоломника била потребна! Посматрао сам обесхрабрен револвер калибра 38 милиметара, пиштаљку, три димне ракете, три маркет

ра за бојење морске воде, боцу са два литра воде и пластични пакет са намирницама. У том пакету налазила се удица. „Дивно! — помислих. — Само да је одмотам и да почнем да пецам“. Уместо тога по почео сам да повраћам. Мој гумени сплав се преврнуо. Покушавао сам очајнички да се успишем на њега. Чекала ме је ноћ без краја.

Био сам свестан безизлазно сти свог положаја. Авиони цистерне неће моћи сићи испод облака да трагају за мном. Чак и кад би им то пошло за руком, видљивост је тако слаба да ме не би приметили. А ако би ме и видели, не би могли да се спусте на површину. Ни авиони-амфибије

за спасавање не би могли због високих таласа да се спусте. Моја једина нада била је да из авиона баце спасилачки сплав за шест особа. На таквим чамцима има више воде, хране и димних ракета.

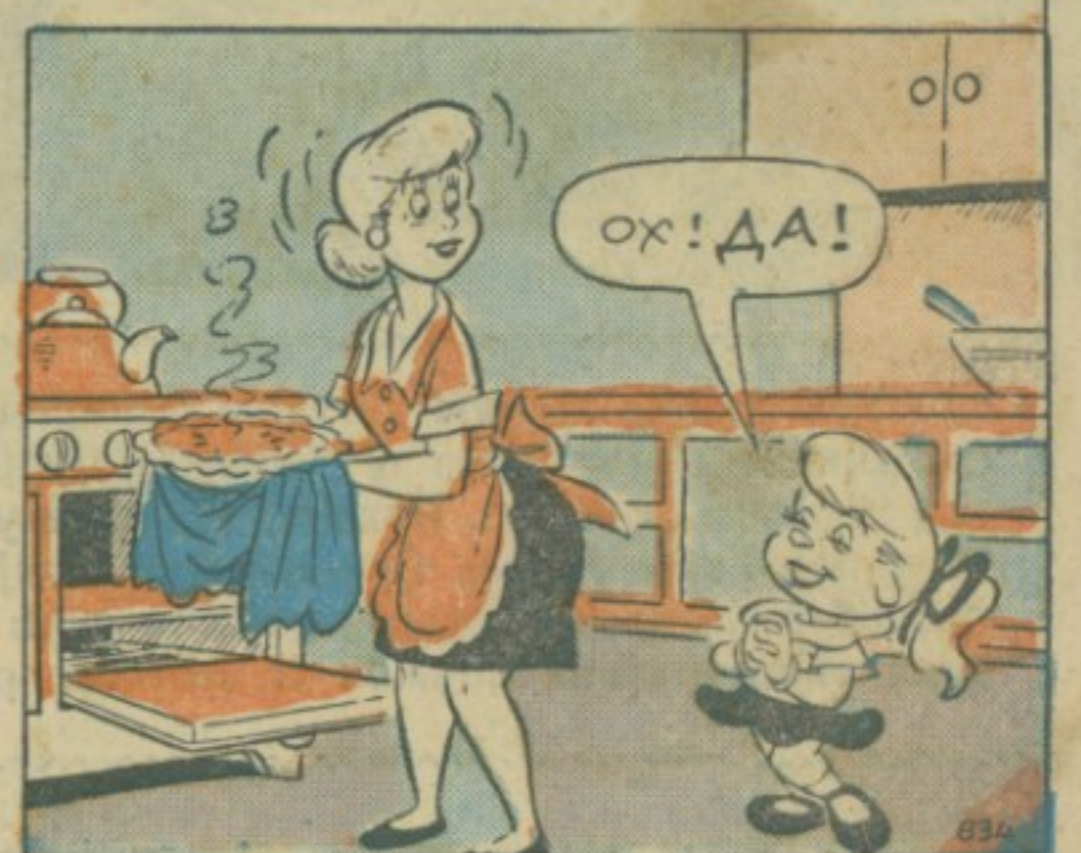
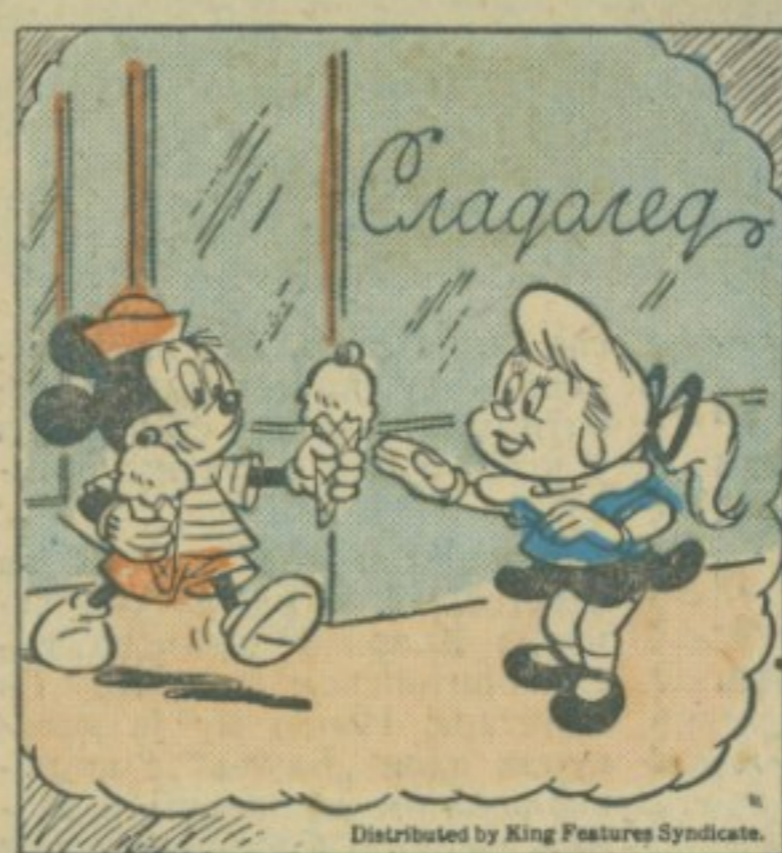
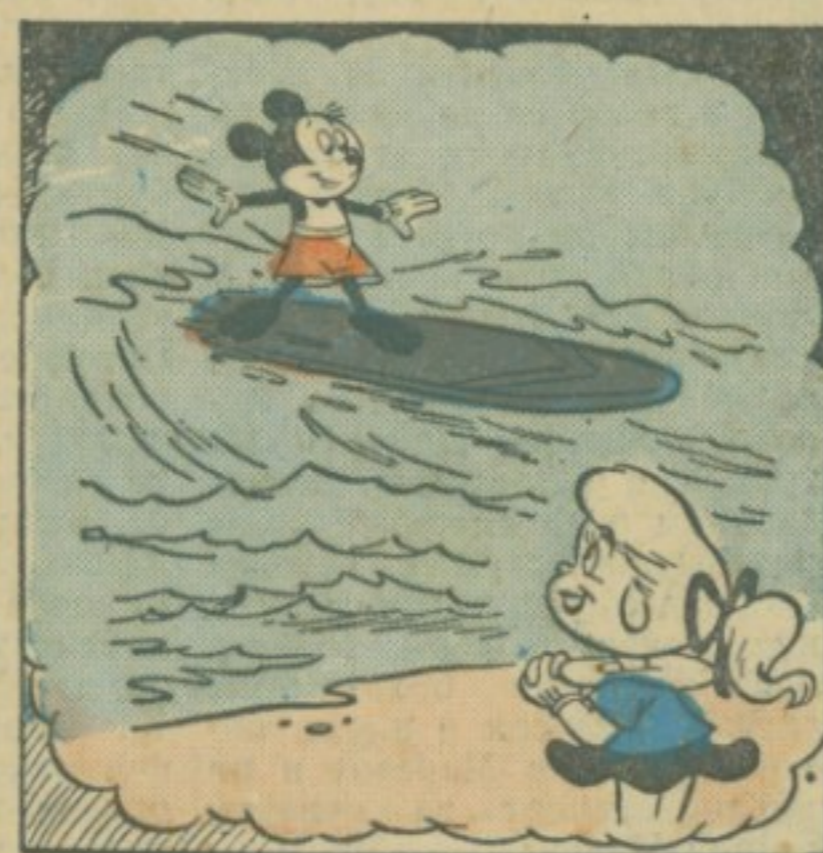
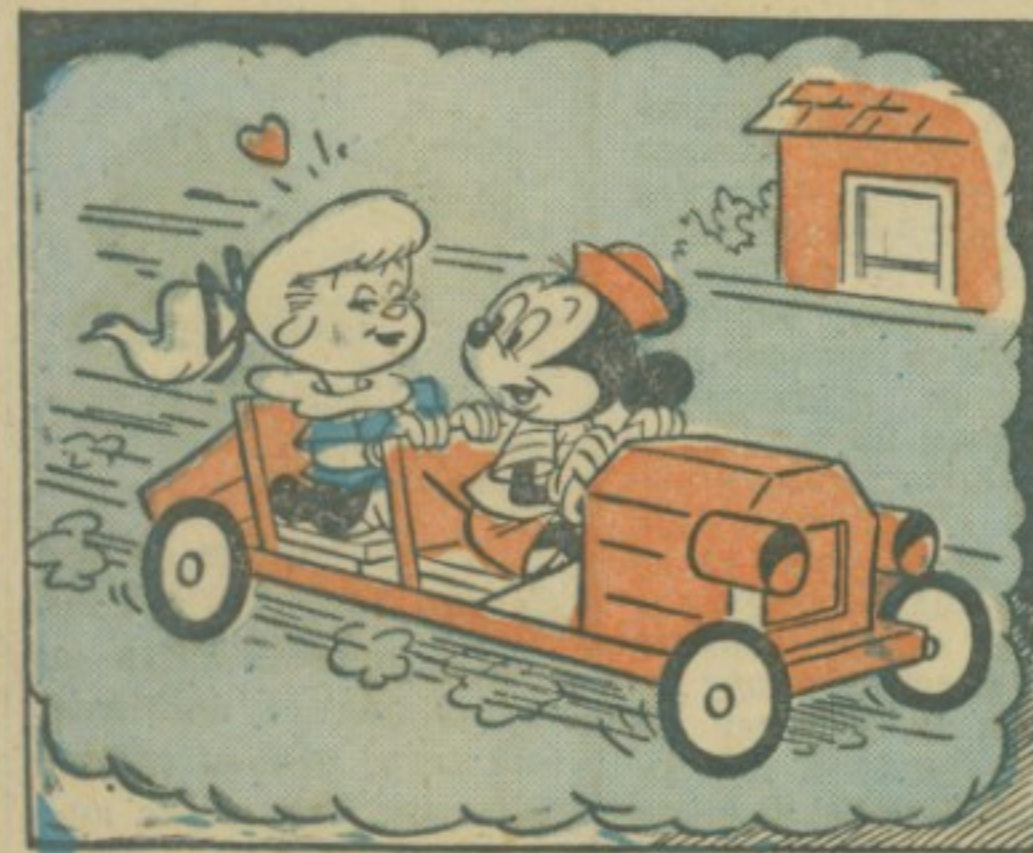
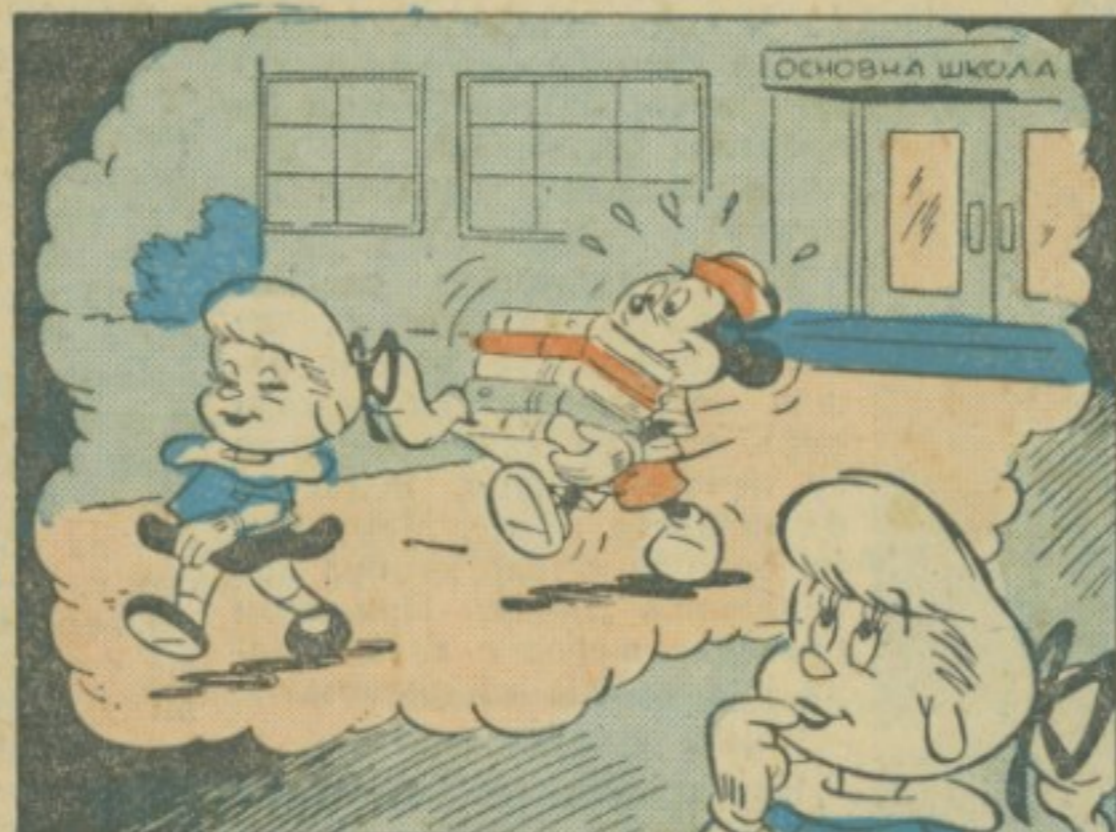
Био сам у води већ три часа кад одједном угледах на стотинак метара пратећи брод америчке морнарице. На палуби су стајали људи са наранџастим прслучима за спасавање. Да то нису халуцинације? Брод се одједном изгубио иза таласа или — и за застора моје уобразиље. Тек кад се после два-три минута опет појавио, и онда опет, поверовало сам да су то прави морнари на правом броду. Бацно сам маркер у море, упалио димну ракету и испалио шест револверских хитаца. „Видите ме, видите ме! — урлао сам из свег гласа. — Зашто не дођете по мене?“

Неколико минута касније чамац са шест људи је пристио уз бок мог испумпаног душера. Били су са америчког разарача „Којнер“

Кад сам сутрадан потражио официре да им захвалим, сазнао сам да ме је само чудо спасило. „Којнер“ је био једини брод који је у том тренутку пловио тим делом Тихог океана. Брод није имао никакве радио-везе са ескадрилом којој је припадао мој авион. Посада је из даљине приметила стуб дима, траг мог запаљеног авиона. „Којнер“ је са свим случајно изабрао правац који га је довео до мене. Само који степен лево или десно и ја бих био изгубљен.

МИКИ

WALT
DISNEY

ЏОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИН

Стари маџ поново се појавио у продаји...
Продавао га је онај исти улични трговац. Џони је наговорио своју познаницу да га купи надајући се да ће тако ући у траг убици. Али, надобудни инспектор пореметио му је план...

